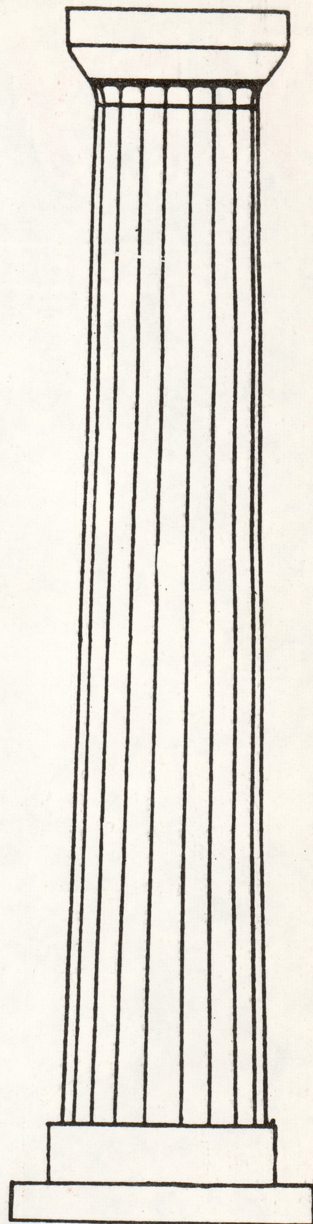
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΛΑ·Ι·ΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ – ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β΄ – Α.Τ. 20 (33) ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1988

ΟΧΙ ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ
ΟΧΙ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ
ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

*«Βοσκοί στη μάντρα, της Πολιτείας οι λύκοι
στα όπλα Ακρίτες, μακριά οι φαύλοι κι' οι περιττοί
καλαμαράδες και δημοκόποι και μπολσεβίκοι
για λόγους άδειους και για τ' ολέθρου τα έργα βαλτοί».*

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ — Ο ΟΜΗΡΟΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

Στις 27 Φεβρουαρίου συμπληρώνονται σαραπέντε χρόνια από την ημέρα εκείνη που άφησε την τελευταία πνοή του ο ημίθεος της Ελληνίδας τέχνης, ο 'Ομηρος του Νέου Ελληνισμού, ο Εθνικός Ποιητής Κωστής Παλαμάς. Στην μνήμη του στις 27 Φεβρουαρίου δεν θα ακουστούν αφιερώματα, ούτε και πρόκειται να γίνουν γιορτές από το λεγόμενον Ελληνικό κράτος. Σήμερα είναι η εποχή της ειρήνης, της ανεμελιάς, της πνευματικής προδοσίας. Σήμερα θα ακουγόταν παράταιρο να τιμηθεί ο Κωστής Παλαμάς γιατί σήμερα τιμώνται άλλες «λαμπρές» προσωπικότητες όπως ο Αβραάμ Μπεναρόγια... ο Κάρολος Κούν... ο Μπεν Γκουριόν...

Πόσο επίκαιροι οι στίχοι του Παλαμά:

«Βοσκοί στη μάντρα... στα όπλα Ακρίτες», πόσο επίκαιροι είναι σήμερα αυτοί οι στίχοι αφού στην Πολιτεία Κυβερνήτες είναι οι καλαμαράδες, οι δημοκόποι, οι μπολσεβίκοι.

Σήμερα όπου κανείς δεν συγκινείται με την «φλογέρα του Βασιλιά», σήμερα όπου ελάχιστοι γνωρίζουν τον «Δωδεκάλογο του γύφτου» σήμερα όπου όλοι ασχολούνται με το ανούσιο και νεφελώδες όραμα μιας κούφιας ειρήνης, ναι σήμερα εμείς, όσοι απομείναμε πιστοί στη ψυχή αυτής της πατρίδος θα θυμηθούμε τα 'Αγια Λόγια του Κωστή Παλαμά και θα συνεχίσουμε τον Αγώνα του, τον Αγώνα για να απλωθούν «όπου τόπος, όπου γεράματα, όπου σκότη, μια Ελλάδα και μια νιότη».

Στην Μνήμη του Κωστή Παλαμά στις 27 Φεβρουαρίου, την ημέρα όπου ο ήρωας της Τέχνης επέρασε στην Αθανασία, την ημέρα εκείνη ας θυμηθούμε τα λόγια του 'Αγγελου Σικελιανού:

*«Μα Εσύ, Λαέ, που τη φτωχή Σου τη μιλιά,
'Ηρωας, την πήρε και την ύψωσε ως τ' αστέρια,
μεράσου τώρα τη θεϊκή φεγγοβολιά
της τέλειας Δόξας του, ανασήκωσαν στα χέρια,
γιγάντιο φλάμπουρο, κι' απάνω κι' από μας
που τον υμνούμε, με καρδιά αναμμένη,
πες μ' ένα μόνο ανασασμόν: «Ο Παλαμάς!»,
ν' αντιβογγήσει τ' όνομά του η Οικουμένη».*

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΛΑ·Ι·ΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ
Περίοδος Β' — Α.Τ. 20 (33) Φεβρουάριος 1988 - **Δρχ. 150**
ΑΘΗΝΑ: ΠΕΙΡΑΙΩΣ 4 - ΟΜΟΝΟΙΑ - 5ος ΟΡΟΦΟΣ (Τρίτη - Πέμπτη - Σάβ. 6-9 μ.μ.)
ΤΑΧ. ΘΥΡ. 8346 - ΟΜΟΝΟΙΑ 100 10
ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: ΙΩΝΟΣ ΔΡΑΓΟΥΜΗ 28 - 2ος ΟΡΟΦΟΣ
(Τρίτη - Πέμπτη - Σάβ. 6-9 μ.μ).
ΤΑΧ. ΘΥΡ. 112 07 - ΘΕΣ/ΝΙΚΗ 541 10
ΒΟΛΟΣ: ΜΗΛΙΝΗΣ 9 ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ (Τετάρτη - Σάββατο 6-9 μ.μ.)
Υπεύθυνος συμφώνως τω νόμω: **Ν. Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ**

Η «ΣΥΓΚΛΙΣΗ» ΤΩΝ ΥΠΕΡΔΥΝΑΜΕΩΝ ΚΑΙ Η ΕΥΡΩΠΗ

Η προσέγγιση ή «σύγκλιση» των δύο Υπερδυνάμεων και η κατ' αρχήν συμφωνία τους για μια βαθμιαία αποκλιμάκωση των πυρηνικών εξοπλισμών, που θα σκοπεύει στην σταδιακή καταστροφή όλων των πυρηνικών όπλων, χαιρετίστηκε από το πολιτικό κατεστημένο της διεθνούς κοινότητας, σαν το σημαντικότερο πολιτικό γεγονός όχι μόνο του 1987, αλλά ίσως ολόκληρης της μεταπολεμικής περιόδου. Έτσι οι δύο πρωταγωνιστές της παγκόσμιας πολιτικής σκηνής, συνεπείς εντολοδόχοι και υπηρέτες του κυρίαρχου Συστήματος, ο γέρο-παληάτσος του καπιταλισμού Ρήγκαν και ο νέος μεσσίας του σοσιαλισμού Γκορμπατσώφ, έγιναν τα κεντρικά πρόσωπα επί των οποίων οι λαοί της οικουμένης απέθεσαν με άφατη αγαλλίαση τις ελπίδες και τα όνειρά τους για την πραγματοποίηση της πολυπόθητης παγκόσμιας ειρήνης και ευτυχίας.

Στο παρόν άρθρο δεν θα μας απασχολήσουν οι παγκόσμιες συνέπειες αυτής της συγκλίσεως, αλλά θα περιοριστούμε στις προοπτικές και τις εξελίξεις που διαγράφονται για τη Γηραιά μας ήπειρο, το λίκνο της δημιουργίας μας, την Ευρώπη. Πολλώ δε μάλλον, καθόσον η Ευρώπη παραμένει το πολιτιστικό και πολιτικό επίκεντρο της υφηλίου, παρά το καθεστώς κατοχής, που της επέβαλαν οι Υπερδυνάμεις νικήτριες του Μεγάλου ιδεολογικού Πολέμου.

Τί λοιπόν σημαίνει για μας τους Ευρωπαίους η «σύγκλιση» των Υπερδυνάμεων που όπως είναι γνωστό, δεν περιορίζεται σε μια κοινή στρατηγική ελέγχου των εξοπλισμών, αλλά επεκτείνεται σε μια ευρύτερη πολιτική συναίνεση και οικονομική συνεργασία; Τί μπορούμε να προσδοκούμε από τα πρώτα δειλά βήματα μιας από κοινού επεξεργασίας και εφαρμογής οικονομικών και τεχνολογικών προγραμμάτων, ανταλλαγών πληροφοριών, αλλά κυρίως από την άρση του κλίματος καχυποψίας και ψυχρότητος και την αντίστοιχη καλλιέργεια μιας ατμόσφαιρας πολιτικής συνυπάρξεως και αμοιβαίας αποδοχής;

Για να απαντήσουμε στο ερώτημα, είναι αυτονόητο ότι πρέπει να διερευνήσουμε την πολιτική θέση της Ευρώπης σήμερα έναντι των υπερδυνάμεων. Για μας τους Εθνικοσοσιαλιστές η θέση αυτή είναι πρόδηλη.

Η μεταπολεμική Ευρώπη ευρίσκεται υπό πολιτική, οικονομική, ιδεολογική και στρατιωτική κατοχή. Δυνάστες της, ο Αμερικανικός καπιταλισμός και ο Σοβιετικός σοσιαλισμός που αποτελούν τις δύο εκφάνσεις του Κυρίαρχου Συστήματος. Πολιτικές όψεις του Κυρίαρχου Συστήματος είναι η Αστική Δημοκρατία και ο Μπολσεβικισμός. Επομένως, μια οποιαδήποτε συμφωνία των υπερδυνάμεων, μας ενδιαφέρει ως προς το μέτρο που συμβάλλει στην διάσπαση του καθεστώτος επικυριαρχίας που έχουν επιβάλει στην Ευρώπη.

Κατά τί λοιπόν η περίφημη «σύγκλιση» των Υπερδυνάμεων, συμβάλλει στην ανατροπή του καθεστώτος επικυριαρχίας που αυτές έχουν επιβάλει στην Γηραιά μας Ήπειρο;

Ας εξετάσουμε κατ' αρχήν την πολυδιαφημισμένη συμφωνία για την καταστροφή των πυρηνικών όπλων μέσου και μικρού βεληνεκούς. Εν πρώτοις οφείλουμε να διευκρινήσουμε ρητά, ότι ως Εθνικοσοσιαλιστές είμαστε ριζικά ενάντιοι σε οποιαδήποτε χρήση της πυρηνικής ενέργειας. Κι αυτό γιατί η πυρηνι-

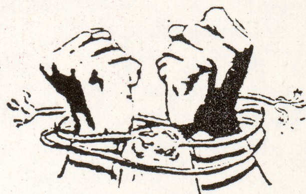
κή ενέργεια είναι μια μη ελεγχόμενη από τις Φυσικές διεργασίες μορφή ενέργειας που δεν υπακούει στους κανόνες των φυσικών-βιολογικών κύκλων, με αποτέλεσμα να επιφέρει μια βραδύτερη ή ταχύτερη διαστροφή των φυσικών όρων ζωής.

Τα πυρηνικά κατάλοιπα και απόβλητα, πρακτικά είναι μη αφομοιώσιμα από το φυσικό περιβάλλον και γι' αυτό οι συνέπειες της πυρηνικής μολύνσεως στην οικολογική ισορροπία είναι αναντίστρεπτες. Η πυρηνική μόλυνση παρεμβαίνει στις φυσικές βιολογικές αλυσίδες και τις εκτρέπει ανεπανόρθωτα από τη φυσιολογική τους ζωή. Έτσι η χρήση της πυρηνικής ενέργειας, ειρηνική ή πολεμική, είναι απολύτως ασυμβίβαστη με την Εθνικοσοσιαλιστική βιοθεωρία, που είναι η κατ' εξοχήν βιοθεωρία της φύσεως.

Είναι βεβαίως γνωστό ότι τα υπό καταστροφήν πυρηνικά όπλα αντιπροσωπεύουν ένα μικρό ποσοστό του συνολικού πυρηνικού οπλοστασίου. Η υπ' όψιν λοιπόν συμφωνία δεν αποτελεί παρά μόνον τον πρόλογο ενός διαλόγου που προμηνύεται πολύ μακρός, πριν ίσως οδηγήσει στο τελικό αποτέλεσμα. Τίποτε όμως δεν μπορεί να εγγυηθεί το αποτέλεσμα αυτό, εκτός από την πολιτική βούληση των υπερδυνάμεων. Η κατεχόμενη Ευρώπη με την αναιμική της πολιτική βούληση — υποπόδιο των Η.Π.Α. — ΕΣΣΔ, δεν έχει άλλα περιθώρια από την πολυτέλεια να παρίσταται ως απλός θεατής ή το πολύ χειροκροτητής των εξελίξεων.

Υπάρχει όμως ένα πρόβλημα ακόμα σοβαρότερο που αφορά στην εξάλειψη των πυρηνικών. Διότι πόσοι άραγε από τους θριαμβολογούντες για την σχετική συμφωνία ομοφύλους μας έχουν αναλογισθεί πόσο δύσκολη και επικίνδυνη είναι η υλοποίησή της; Γνωρίζουν άραγε τί τεράστια προσπάθεια απαιτείται, τί σπατάλη χρήματος, ενέργειας και εργατικού δυναμικού, για να εφαρμοσθή απλά και μόνο αυτή η συμφωνία; Διότι η απολύτως ασφαλής καταστροφή των πυρηνικών οπλοστασίων δηλαδή η χωρίς μόνιμες συνέπειες για την περιβαλλοντική ισορροπία ή διαταραχή των φυσικών οικοσυστημάτων, είναι περίπου αδύνατη για τους λόγους που εξηγήσαμε παραπάνω. Είναι φανερό ότι το πρόβλημα στο οποίο έχουν περιπλέξει τα πυρηνικά την ανθρωπότητα, είναι εξαιρετικά περίπλοκο και δεν επιδέχεται απλές λύσεις.

Για μας τους Εθνικοσοσιαλιστές, η πρόθεση των υπερδυνάμεων να καταστρέψουν τα πυρηνικά τους οπλοστάσια είναι ένα παιγνίδι εκ του πονηρού, που παίζεται πάνω στον σκυφτό τράχηλο της πατρίδος μας, της Ευρώπης. Αμφισβητούμε την ειλικρινή τους πρόθεση και πιστεύουμε πως η συμφωνία τους είναι προϊόν της ανάγκης να υπερασπίσουν τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντά τους. Διότι η φρενήρης κούρσα των πυρηνικών εξοπλισμών έχει πλέον δυσβάστακτες οικονομικές συνέπειες για τις υπερδυνάμεις, που κινδυνεύουν έτσι να απωλέσουν τον έλεγχο των οικονομικών και κοινωνικών δομών των λαών που κρατούν υπόδουλους και ιδιαίτερα των Ευρωπαίων. Προσήλθαν λοιπόν και φανερά σε μια τράπεζα διαπραγματεύσεων που εν κρυπτώ ουδέποτε είχαν εγκαταλείψει. Και φρόντισαν να διαφημίσουν περίτεχνα την δήθεν προσέγγισή τους, ώστε οι χαυνωμένοι από τη δημοκρατική μακαριότητα, τον ατομοκεντρικό ωφελιμισμό και τον ειρηνισμό λαοί της Ευρώπης, να την χαιρετίσουν ως πρώτο βήμα για την έλευση του επίγειου παραδείσου της ειρήνης και της

ευημερίας, ενώ πρόκειται απλά για την επισφράγηση της νέας περιόδου πολιτικής υποδούλωσης των στους από τεσσαρακονταετίας δυνάστες τους.

Βεβαίως υπήρξαν και πολλές φωνές διαμαρτυρίας γι' αυτή τη συμφωνία, κυρίως στους κόλπους των αμερικανόδουλων συντηρητικών κομμάτων της Ευρώπης. Το επιχείρημα; Γνωστό και τετριμμένο. Η κατάργηση των πυρηνικών όπλων θα αποτελέση δέλεαρ για την Σοβιετική Ένωση, που με την τεράστια υπεροπλία στα συμβατικά όπλα που διαθέτει, θα μπορούσε να απειλήσει άμεσα την «Δημοκρατία», την «Ελευθερία» και τον ευδαιμονισμό της Δύσεως, προπάντων δε την τρυφηλή αποχαύνωση των καλοταϊσμένων μεγαλοαστών-κεφαλαιοκρατών και τα οικονομικά συμφέροντα των πολυεθνικών και των μονοπωλίων τους.

Εμείς όμως τους καθησυχάζουμε από το μικρό μας βήμα, πως δεν έχουν τίποτε να φοβηθούν. Οι Σοβιετικοί δεν πρόκειται ποτέ να επιτεθούν στην Δυτική Ευρώπη. Διότι απλούστατα έχουν πολύ λιγότερα να κερδίσουν εκτεθειμένοι σ' ένα πόλεμο απ' ότι κερδίζουν ήδη μέσω της «συμφωνίας κυρίων» που αποτελεί αυτό που γενικότερα ονομάζουμε σύγκλιση των Υπερδυνάμεων, στα πλαίσια του κυρίαρχου Συστήματος. Οι Η.Π.Α. και Ε.Σ.Σ.Δ. επικυρώνουν εκ νέου ως καλοί εταίροι τη Συμφωνία που ισχύει από τον καιρό της Γιάλτας δίνοντάς της απλά μια νέα μορφή. Με ή χωρίς πυρηνικά, με ή χωρίς «σύγκλιση», το καθεστώς κατοχής της Ευρώπης από τις υπερδυνάμεις-εκφραστές του Κυρίαρχου Συστήματος, παραμένει αναλλοίωτο.

Ας εξετάσουμε όμως τώρα ως Εθνικοσοσιαλιστές τη σύγκλιση των Υπερδυνάμεων στην γενικότητά της. Τα φαινόμενα που μας πείθουν γι' αυτή τη σύγκλιση, είναι η διακηρυχθείσα προοπτική οικονομικής και τεχνολογικής συνεργασίας, η παγίωση της δραστηριότητος του διεθνούς χρηματιστικού κεφαλαίου και των πολυεθνικών εταιρειών στις Σοσιαλιστικές χώρες, η σύσφιγξη των σχέσεων Η.-Π.Α. — Ε.Σ.Σ.Δ σε επίπεδο ηγεσίας, η εξάλειψη του ψυχροπολεμικού κλίματος, η διαφαινόμενη ρύθμιση των ανά την υφήλιο πολιτικών τους διαφορών και πάνω απ' όλα η περίφημη «Περεστρόϊκα» του Γκορμπατσώφ, ο οποίος αποτελεί τον ηγέτη-κλειδί για τις σημερινές επιλογές του κυρίαρχου Συστήματος.

Τί είναι αλήθεια η περιώνυμη «περεστρόϊκα» πέρα από τους εξωραισμούς των μπολσεβίκων και τα προπαγανδιστικά φτιασιδώματα; Είναι ο μετά πολλών επαίνων πανηγυρικός ενταφιασμός της μαρξιστικής ιδεολογίας χάριν του θριάμβου του Οικονομικού δόγματος που το Κυρίαρχο Σύστημα επέβαλε οριστικά σ' Ανατολή και Δύση. Ο Μαρξισμός υπεράσπισε το Οικονομικό δόγμα στη θεωρία, θεμελιώνοντας τις αρχές του στην πρωτοκαθεδρία των οικονομικών φαινομένων που διέπουν την κοινωνική ζωή. Το κυρίαρχο σύστημα όμως επέβαλε το Οικονομικό Δόγμα στην πράξη, προκρίνοντας την φιλελεύθερη-καπιταλιστική λύση, που αντιλαμβάνεται τις ανθρώπινες σχέσεις ως οικονομικές-εμπορικές συναλλαγές με στόχο το κέρδος και τον ιδιοτελή ατομικό πλουτισμό. Η «Περεστρόϊκα» είναι λοιπόν η άνευ όρων υποταγή στις σημερινές ανάγκες του Κυρίαρχου Συστήματος, της μιας εκ των δύο παραφυάδων του: του Μαρξισμού. Η άλλη, ο Καπιταλισμός, ήταν ούτως ή άλλως η τελικώς επικρατήσασα τάση μέσα στο σύστημα. Ο σοσιαλιστικός καπιταλισμός ή ο καπιταλιστικός σοσιαλισμός που ο εθνικοσοσιαλισμός κατήγγελλε εδώ και χρόνια ως μοναδική υπόσταση του ενός και αδιαίρετου Συστήματος με τις δύο όψεις, αυτού, που πολέμησε και πολεμά αμείλικτα, ενσκήπτει στις ημέρες μας ως απτό πολιτικό γεγονός. Η «σύγκλιση» των υπερδυνάμεων είναι ο οριστικός θρίαμβος του Οικονομικού Δόγματος και της Παγκόσμιας εμπορικής κοινωνίας των Πωλητών που πραγματώνεται ερήμην και εις βάρος των πολιτιστικών παραδόσεων της Ευρώπης. Γι' αυτό ο Εθνικοσοσιαλισμός, θεματοφύλακας της Ευρώπης και θιασώτης της Λαϊκής κοινότητας των Πολιτών, είναι έτοιμος να ξαναπολεμήσει αμείλικτα αυτή τη νέα οβιδιακή μεταμόρφωση του Συστήματος, που κρίνοντας ότι εξέλιπε η αναγκαιότητα να παρουσιάζει δύο όψεις, μια Σοσιαλιστική και μία Καπιταλιστική, ώστε να δεσμεύει την δημιουργική δύναμη των μισών ευρωπαίων εναντίον των άλλων μισών, εμφανίζεται πλέον όπως είναι στην πραγματικότητα, ένα, ενιαίο και αδιαίρετο.

Η Περεστρόϊκα και γενικώτερα η «σύγκλιση» των Υπερδυνάμεων αποτελεί το ανατριχιαστικώτερο προανάκρουσμα του τέλους των ιδεολογιών, όπως πολύ εύστοχα έγραψε κάποιος σχολιαστής. Εμείς προσθέτουμε ότι αποτελεί το συμβόλαιο για την εγκαθίδρυση της Παγκόσμιας κοινωνίας των εμπόρων και των πωλητών, της παραγωγής και της κατανάλωσης, όπου ο άνθρωπος, τα αισθήματα και η ιστορία του δεν έχουν πια θέση. Η «σύγκλιση» των υπερδυνάμεων σημαδεύει το τέλος της ιστορίας και τον μεταϊστορικό «Παράδεισο» κατά τα πρότυπα της Εβραϊκής αντιλήψεως της Ζωής.

Η Ευρώπη των μονοπωλίων ταυτίζεται πλέον με την Σοβιετική ένωση του σοσιαλισμού και αντίστροφα. Να επιπλέον γιατί η Σοβιετική Ένωση δεν πρόκειται να επιτεθεί στη Δύση. Κανείς δεν επιτίθεται στο έτερο ήμισυ του εαυτού του, πολύ δε περισσότερο όταν αυτό το ήμισυ αποτελεί πρότυπο προς μίμηση. Πράγματι, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι το όνειρο κάθε σοβιετικού πολίτη σήμερα, όνειρο που αναπτερώνει η «περεστρόϊκα» του Γκορμπατσώφ, είναι να αποκτήσει τον υλικό ατομικό

πλουτισμό και την ευημερία που απολαμβάνει ο πολίτης της Δυτικής Ευρώπης και πέραν τούτου ουδέν. Κατά τις επιταγές δε του κυρίαρχου Συστήματος ένας μόνο τρόπος υπάρχει για να το επιτύχει: Η οικονομική Ανάπτυξη και Οικονομική Ανάπτυξη σημαίνει χρηματιστικό κεφάλαιο, ιδιωτική οικονομία, εκμετάλλευση, κέρδος, ατομικό συμφέρον, μονοπώλια και πολυεθνικές. Ο Σοβιετικός πολίτης δεν είναι διατεθειμένος να πεθάνει για το σοσιαλισμό. Απλά επιθυμεί διακαής να γίνει κι αυτός υπερκαταναλωτής. Και ο Γκορμπατσώφ είναι ο μεσσίας που θα πραγματοποιήσει αυτό το όνειρό του.

Σε πείσμα της αναγγελίας του τέλους των ιδεολογιών, εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές, μόνοι παραστάτες των μύθων, των παραδόσεων και της ιστορίας της Ευρωπαϊκής μας πατρίδας επιμένουμε και θα επιμένουμε αιώνια. Ανιδιοτελείς οραματιστές, τελευταίοι ρομαντικοί σε παρηκμασμένους καιρούς, θα συνεχίσουμε να γράφουμε Ιστορία, στερνοί μαχητές του πολιτισμού μας, τελευταίοι υπερασπιστές της Ευρωπαϊκής Ιδεολογίας.

Εμείς γνωρίζουμε πως η «σύγκλιση» των Υπερδυνάμεων, όπως ακριβώς πριν και η «αντίθεσή» τους, δεν είναι παρά το χρύσωμα των αλυσίδων της σκλαβιάς μας, από την οποία ποτέ δεν θα δραπετεύσουμε αν δεν πολεμήσουμε με πάθος το κυρίαρχο Σύστημα που είναι Δυνάστης μας χθες και σήμερα.

Γι' αυτό σαν απάντηση στις θριαμβολογίες, τις επιφυλάξεις ή τα ερωτηματικά των αφιονισμένων ομοφύλων μας για τις προθέσεις των Υπερδυνάμεων και το «νόημα» της προσέγγισής τους, βροντοφωνάζουμε ένα σύνθημα, ν' αντιβοήσει η Γη των Πατέρων μας απ' άκρη σ' άκρη:

ΕΥΡΩΠΗ ΑΦΥΠΝΙΣΟΥ!

ΙΩΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥ

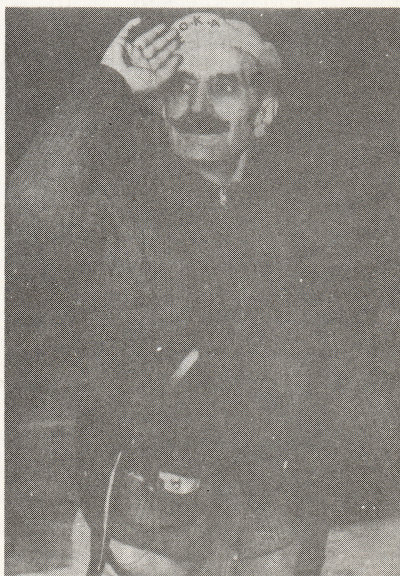
Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΘΑΝΑΤΟΥ ΤΟΥ ΓΡΙΒΑ

Πριν από 14 χρόνια, στις 27 Ιανουαρίου του 1974, άφηνε την τελευταία του πνοή μέσα σε ένα κρησφύγετο στην Λεμεσό της Κύπρου ένας μεγάλος πατριώτης και αγωνιστής της Ένωσης, ο Γεώργιος Γρίβας ή Διγενής.

Ως αξιωματικός του Ελληνικού Στρατού πολέμησε στην Μικρασιατική εκστρατεία και στον πόλεμο 1940-41. Ιδρυτής της περίφημης οργάνωσης «Χ» που κατέστη ο φόβος και ο τρόμος των κομμουνιστών. Το 1954 απεβιβάσθη κρυφά στην Κύπρο και συγκρότησε την μαχητική οργάνωση ΕΟΚΑ με σκοπό την απελευθέρωση της νήσου από τον Αγγλικό ζυγό. Ο ένοπλος αγώνας άρχισε μερικούς μήνες μετά και συνεχίσθηκε αμείωτος και σκληρός μέχρι το 1959 οπότε υπογράφηκαν οι συμφωνίες Ζυρίχης-Λονδίνου που προέβλεπαν την ίδρυση ανεξάρτητης Κυπριακής Δημοκρατίας. (Ο ίδιος ο Γρίβας κατήγγειλε αργότερα τις συμφωνίες ως προδοτικές και κατηγόρησε ως υπεύθυνους τον Μακάριο, Καραμανλή και Αβέρωφ). Μετά τις τουρκικές προκλήσεις του 1963, παραμέρισε τις προσωπικές διαφορές με τον Μακάριο και ανέλαβε την διοίκηση των Ενόπλων Δυνάμεων της Κύπρου. Τον Νοέμβριο του 1967 μετά από αντιδράσεις που προκάλεσαν οι επιχειρήσεις στην Κοφινού και συγχρόνως η αποχώρηση της Ελληνικής Μεραρχίας τον αναγκάζουν να φύγει από την Κύπρο. Επιστρέφει όμως το 1971 κρυφά για να ανασυγκροτήσει της ΕΟΚΑ ώστε να ανατρέψει τον Μακάριο, ο οποίος λόγω προσωπικών φιλοδοξιών ήθελε μία ανεξάρτητη και Τριτοκοσμική Κύπρο παρά μία ένωση με την Ελλάδα. Ιδρύει την ΕΟΚΑ Β΄ που αναπτύσσει έντονη πολιτική και στρατιωτική δράση.

Ο αιφνίδιος θάνατός του στέρησε τον τόπο του από ένα άξιο ηγέτη και αγωνιστή. Τον μόνο που μπορούσε να σταθεί εμπόδιο στα επεκτατικά σχέδια της Τουρκίας και να πραγματοποιήσει τον μακροχρόνο πόθο του λαού της Κύπρου για Ένωση με την Ελλάδα.

Το όνομά του θα είναι πάντα ένα σύμβολο για όλους τους Έλληνες που επιθυμούν και αγωνίζονται για την ΕΝΩΣΗ.

ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΙΙΙ

— Γιατί ομιλούμε περί αποϊουδαιοποίησης του Χριστιανισμού; Θα ήταν η πρώτη έξωθεν ερώτηση.

— Εμείς αντερωτούμε: Ποια είναι η συνισταμένη εικόνα του Χριστιανισμού; Είναι γνήσια; Είναι δηλαδή ομόλογη της ουσίας του Χριστιανισμού όπως την έχουν περιγράψει οι πιστοί του και οι εν γένει σεβόμενοι τις δυνάμεις του;

— Δεύτερον: Η ουσία του — όπως αποδίδεται από τους ποικιλώνυμους ταγούς του είναι εκείνη την οποία διαθέτει πράγματι; Είναι γνήσια ή νόθη; Είναι το δυναμικό εκείνο ρεύμα που ξεκινάει και τελειώνει στο ίδιο Μεγάλο Σημείο; Είναι η φωτεινή εκείνη ακτίνα, που έχει περάσει από τα επιστητά και επέκεινα τούτων έχοντας διαγράψει τροχιά καθολική; Για το πρώτο ερώτημα, ας ξεχωρίσουμε τις δύο πλευρές του ζητήματος: την εξωτερική και την εσωτερική. Είναι βέβαια παράλογος αυτός ο διαχωρισμός. Τόσο παράλογος, όσο και η διανοητική ζωή του σύγχρονου κόσμου (κυρίως του δυτικού), μια ζωή που είναι εμφανώς και απόρροια της ελλείψεως έρματος, κανόνος και ψυχής από την πλευρά της θρησκείας που ακολουθεί πιστά.

— Εξωτερικά λοιπόν, βλέπουμε τον Χριστιανισμό (δια των «υγιών» εκφραστών του) προσπαθούντα να αναδείξει εαυτόν, ως το σημαντικότερον κοινωνικόν γεγονός όλων των εποχών που με την βοήθεια του παραδείγματος αλλά και της πειθούς συμβάλλει (αποκλειστικά και μόνον αυτός) εις την διατήρηση της ηθικής τάξεως, του ανθρωπισμού και της ευνομίας στις περιοχές της Γης όπου λατρεύεται.

— Το πλαίσιο αυτό αναγνωρίζουν στην θρησκεία τους όλες οι υποομάδες της: Ορθόδοξοι, Καθολικοί, Διαμαρτυρόμενοι (και ιδίως αυτοί).

Προσπαθούν παράλληλα προαπαγανδίζοντας αυτές τις θέσεις, να κερδίσουν έδαφος έναντι των ελαστικών (sic) συνειδήσεων και να επαναφέρουν στον ίσιο δρόμο τους «απωλεσθέντες». Η συντριπτική πλειοψηφία των Χριστιανών, ευρισκόμενη εν αμύνη, ερμηνεύει τα ιερά κείμενα από ιστορικής κατά το πλείστον σκοπιάς φιλολογικά και φιλοσοφικά (για τους σοβαρότερους αντιπάλους), θέτοντες σαν κύριο έργο την φιλανθρωπία, την εφαρμογή της Αγάπης(;) και τις ηθικές παραινέσεις.

— Εδώ πρέπει να παρατηρήσουμε, πως οι Ορθόδοξοι υπακούουν λιγότερο σ' αυτό το μοντέλλο, προσπαθώντας (ακόμη και χωρίς πηδάλιο) μια επαφή με τα άνω, μέσω κάποιας «μυσταγωγίας».

— Και ερωτούμε: Πόσο έχει επηρρεάσει η Ιουδαϊκή παράδοση αυτό το «κοινωνικό γεγονός».

Πόσο έχουν σφραγίσει την Χριστιανική ιστορία οι Ιουδαϊκές σφραγίδες;

Πόσο κινούν τον Χριστιανό «πιστό» τα νήματα του Ιουδαίου πιστού και μέσω ποιων κωδικών;

— Στο πρώτο ερώτημα, παρατηρούμε σαφή και εντονότατη την έλλειψη φαντασίας και αγάπης για έρευνα «παραπέρα» από τον πιστό. Η αυστηρότητα του Αυγουστίνου και του Παύλου δεν αφήνει περιθώρια για ξεπετάγματα στους λαούς των μεγάλων δημιουργών, των μεγάλων κατακτητών και των μεγάλων κατακτήσεων. Οι σκοτεινές φιγούρες των ραββινικής προέλευσης πατριαρχών, απειλούν τον έχοντα τάση αναθεώρησης, όπως οι ραββίνοι εξορκίζουν τον αποσυνάγωγο.

Τί άλλη όμως απόδειξη χρειάζεται γι' αυτό από το ιστορικό παράδειγμα του Καλβινισμού και της παραδόσεώς του, που τα μέγιστα οριοθέτησε τον ατυχή 'Αριο πληθυσμό της Β. Αμερικής;

Στο δεύτερο ερώτημα απαντούμε: Για μας

είναι καθοριστικό το ότι σαν πεδίο αναφοράς δίδεται πάντα η Ιουδαία, οι άνθρωποί της, οι νόμοι της, και τα ΠΕΠΡΩΜΕΝΑ ΤΗΣ: ο Ιορδάνης και τα εις αυτόν πεπραγμένα σημαδεύουν την βάπτισή μας (καθιέρωσή μας σαν πιστών της θρησκείας αυτής — αλήθεια, πόσο σοφό για τους πατέρες να διαλέξουν την βρεφική ηλικία για κάτι τέτοιο! ποιοι θα ανελάμβαναν την κατήχηση προεφηβικής ηλικίας;) και την απονομή ονόματος εις ημάς (πράξεως υψίστης σημασίας από εσωτερικής πλευράς). Το θαύμα εν Κανά, ο Αβραάμ και η Σάρα, ο Ησαίας σημαδεύουν τον γάμο μας, την αρχή δηλαδή της νέας πορείας ως πατέρων, διδασκάλων, δημιουργών.

Ο αποστεωμένος Ραββίνος Παύλος και ο καββαλιστής Ιωάννης μας περιμένουν στο προαύλιο της εκκλησίας κρατώντες τη σημαία της πίστεώς τους, και την σπάθη της αμύνης τους: Για το τρίτο ερώτημα, υπενθυμίζουμε το μέγιστο επίτευγμα του Ιουδαϊσμού μέσω του Χριστιανισμού: την άρνηση του ηρωικού τρόπου ζωής, την απεμπόλιση των πανάρχαιων αξιών των πολεμιστών, των δημιουργών και των κυρίων έναντι κάποιας ειρήνης και ησυχίας οι οποίες όμως καταργούντο όταν επρόκειτο για... θρησκευτικούς λόγους.

— Τί καλύτερο για τον πανούργο και μηχανορράφο αντίπαλο, από το να αντιμετωπίζει ευνουχισμένους αντιπάλους;

— Αλλ' ας έλθουμε να εξετάσουμε την εσωτερική πλευρά του ζητήματος.

— Έχουμε ήδη αναφέρει κάποιες θέσεις μας στο πρόβλημα του Εσωτερικού Χριστιανισμού στα άρθρα μας «Γαλιλαίος και Ισκαριώτης» και στο ειδικό τεύχος-αφιέρωμα για το Βυζάντιο του Μαΐου 1986. Οι θέσεις αυτές, καλύπτουν όποιες απορίες των «τρίτων».

Κρίνουμε όμως σκόπιμο, να αναφερθούμε στον Χριστιανικό Εσωτερισμό, όχι μόνο υπό το πρίσμα της επιρροής του από την Ιουδαϊκή παράδοση, αλλά και συνολικά, ανοίγοντας με την ευκαιρία αυτή τις πόρτες σε αντικείμενα και θέσεις που όλοι σχεδόν περίμεναν να διαβάσουν. Πιστεύουμε ωστόσο πως οι προηγούμενες αναφορές μας θα αφήσουν την πρέπουσα σφραγίδα και ότι προϊόντος του χρόνου θα «ανθίσουν» αναλόγως.

— Οι τύποι των ήλων στο εξωτερικό σώμα του Χριστιανισμού, οι έχοντες Ιουδαϊκή υφή, είναι σε άμεση επικοινωνία με τους του εσωτερικού σώματος.

Πιστεύουμε όμως ακράδαντα ότι είναι ολιγότερο ακίνδυνοι από τους προηγούμενους, διότι στερούνται προσβάσεων στις ψυχές των ανθρώπων αφ' ενός, και δεν εναρμονίζονται με το υπόλοιπο σώμα του Χριστιανικού Εσωτερισμού αφ' ετέρου. Πόσο πλήρης όμως δείχνει να είναι αυτός ο Χριστιανικός Εσωτερισμός; Εμφυτεύει ή όχι μη «Χριστιανικές» θεωρίες; πόσο γνήσιες μπορεί να είναι αυτές;

— Κάθε θρησκεία, κάθε σύστημα έχον μυστηριακή οδό και κάθε συλλογική οντότητα στον άξονα της οποίας υπάρχει μύησις διακρίνονται από σύνθετον και αρμονική δράσι δύο πολικών οδών προς την Γνώσιν και την τελείωσιν:

Της οδού, της διάνοιας και της Σοφίας της ονομαζόμενης και Απολλωνίου (επιστημονική) και της οδού της καρδίας και του συναισθήματος της ονομαζόμενης και Διονυσιακής (ενθουσιαστικής). Η Απολλώνια οδός βασίζεται επί της γνώσεως των δυνάμεων των ανθρώπων και της Φύσεως και της συνειδητής χρησιμοποιήσεως αυτών. Αντιστρόφως, η Διονυσιακή οδός αποτείνεται προς την καρδιά, το συναίσθημα, την πίστη και την θρησκευτικότητα.

(ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ)

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΣΥΝΟΨΗ ΤΩΝ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΩΝ ΘΕΣΕΩΝ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ

ΕΠΕΞΗΓΗΣΕΙΣ - ΚΡΙΣΕΙΣ - ΣΧΟΛΙΑ

ιδ. Στις 23-8-39 υπογράφεται το περίφημο Σύμφωνο Φιλίας και μη επιθέσεως μεταξύ των Κυβερνήσεων του Γερμανικού Ράϊχ και της Σοβιετικής Ενώσεως, το επονομασθέν Σύμφωνο Ρίμπεντροπ-Μολότωφ. Και για το Σύμφωνο αυτό, το όργιο παραπληροφορήσεως και διαστρεβλώσεως των δημοκρατών ιστορικών έχει συσκοτίσει την αλήθεια. Για τους αστούς ιστορικούς ο Χίτλερ προσπάθησε να παραπλανίσει και να αποκοιμίσει τον Στάλιν αναφορικά με τα επιθετικά του σχέδια εναντίον της Ρωσίας, μέχρις ότου βρει την ευκαιρία να τα πραγματοποιήσει όπως και έπραξε με την κήρυξη του πολέμου στις 22.6.41. Η αλήθεια βέβαια και σ' αυτήν την περίπτωση είναι εντελώς διαφορετική. Ο Χίτλρ έτεινε αληθή χείρα φιλίας προς την Σοβιετική ´Ενωση σε μια ύστατη προσπάθειά του να διασώσει την ειρήνη και να εκτονώσει την δεινή πολιτική κρίση εκείνης της περιόδου στην οποία είχε περιέλθει η Ευρώπη εξ αιτίας της προκλητικής Αγγλικής πολιτικής, που ήταν υποχείριο των εβραϊκών και καπιταλιστικών συμφερόντων. Παράλληλα ήταν και ένας επιτυχής πολιτικός ελιγμός που αποσκοπούσε στην απαλλαγή του Ράϊχ από τον ασφυκτικό κλοιό που ύφαινε γύρω του η Αγγλική πολιτική κυρίως διά της ενθαρρύνσεως της πολωνικής προκλητικότητος. Ο Στάλιν εδέχθη πανευτυχής το ουρανοκατέβατο δώρο. Γνώριζε καλά πως οι μηχανορραφίες και οι δολοπλοκίες των καπιταλιστών και των Εβραίων δεν θα αργούσαν να εμπλέξουν την Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία στον πόλεμο που με κάθε θυσία προσπαθούσε να αποφύγει. Και τότε θα φρόντισε να εγείρει έναντι των «συμμάχων» των Γερμανών μία τέτοια αλυσίδα απαιτήσεων που θα εξωθούσαν αναγκαστικά τη Γερμανία σε επίθεση εναντίον της Σοβιετικής ενώσεως, αφού η αποδοχή αυτών των απαιτήσεων θα σήμαινε αυτόχρημα για το μαχόμενο κατά του εβραικού καπιταλισμού Ράϊχ, οικονομική και πολιτική αυτοκτονία· έτσι η ύαινα του μπολσεβικισμού, περιμένει την κατάλληλη στιγμή, φροντίζοντας επιμελώς να διατηρεί ανοικτές τις πύλες για μία «εφ' όλη της υλης» πολιτική συνεννόησης με τους ´Αγγλους. Και η μεγάλη ώρα έρχεται την ´Ανοιξη του 1941. Η μακριά σειρά των στρατιωτικών προκλήσεων που εγκαινιάζουν οι μπολσεβίκοι στα γερμανοσοβιετικά σύνορα της διαμελισμένης Πολωνίας διαδέχεται τις εξωφρενικές απαιτήσεις που είχαν διατυπώσει διά στόματος Μολότωφ προς τον Χίτλερ τον Νοέμβριο του 1940. Οι απαιτήσεις αυτές περιλάμβαναν κυρίως την Γερμανική συγκατάθεση στην επίθεση της Σοβιετικής ´Ενωσης εναντίον της Φινλανδίας, την άσκηση ολοκληρωτικού ελέγχου στα στενά του Βοσπόρου, την είσοδο των Σοβιετικών στη Βουλγαρία και τέλος την κατάληψη της Ρουμανίας. Μια τέτοια συγκατάθεση όμως δεν συνιστούσε παρά στραγγαλιστικό βρόχο για το Ράϊχ και ισοδυναμούσε με τη θανατική του καταδίκη αφού αφ' ενός ανέτρεπε ριζικά την υφιστάμενη πολιτική ισορροπία στην Ευρώπη αφ' ετέρου στερούσε την Γερμανία από την μόνη πηγή πετρελαίου που είχε, το Ρουμανικό Πλοέστι. Η προοπτική της τραγικής ελλείψεως πρώτων υλών και κυρίως πετρελαίου, εξαναγκάζει τον Χίτλερ να αναλάβει επιθετική πρωτοβουλία κατά της Σοβιετικής Ενώσεως. ´Ετσι σταδιακά και με την αγαστή συμμαχία με τον καπιταλισμό, το όραμα του Στάλιν υλοποιείται: Με την ήττα του Εθνικοσοσιαλισμού η μισή υφήλιος και πλέον περνά υπό την πολιτική επικυριαρχία του μπολσεβικισμού.

ιε. ´Ενας ακόμη μύθος των Δημοκρατών ιστορικών είναι η δήθεν χάριν του γοήτρου των Ιταλών επέμβαση του Χίτλερ στην Ελλάδα. Η απρόκλητη επίθεση των Ιταλών αποτελεί μια από τις σημαντικότερες επιτυχίες της τότε Αγγλικής εξωτερικής πολιτικής, που μεθοδεύτηκε και εξυφάνθηκε από τον πράκτορα των ´Αγγλων και υπουργό εξωτε-

ρικών της Ιταλίας κόμη Τσιάνο, ο οποίος επηρρέαζε αποφασιστικά τον Μουσσολίνι. Βεβαίως είναι αλήθεια πως παρά την επίφαση φασισμού που προσέδωσε ο Μεταξάς στο καθεστώς της 4ης Αυγούστοιυ, η Ελλάδα της περιόδου 36-40 δεν έπαψε ούτε επί στιγμή να ευρίσκεται υπό ασφυκτική Αγγλική πολιτική επιρροή, δεδομένου ότι ο εδώ τοποτηρητής των Αγγλικών συμφερόντων, βασιληάς Γεώργιος κατείχε σθεναρά τα ηνία της εξουσίας. Παρά ταύτα, η Αγγλόφιλη στάση της Ελλάδος δεν μπορούσε να αποτελέση επαρκή δικαιολογία για την αψυχολόγητη Ιταλική επίθεση.

Η Ελλάδα αντέστη όπως όφειλε και οι Ιταλοί κατατροπώθηκαν στ' Αλβανικά βουνά. Ο Χίτλερ μέσω του Γερμανού πρέσβυ στην Ισπανία προτείνει ανακωχή στον Μεταξά με τη διατήρηση των κεκτημένων στην Βόρειο Ήπειρο και την παρεμβολή μεταξυ των εμπολέμων, Γερμανικών στρατευμάτων. Ο Μεταξάς ήδη δυσαρεστημένος από την βασιλική πολιτική όπως προκύπτει και από το ημερολόγιό του, είναι έτοιμος για σύναψη συμφωνίας. Το σχέδιο των Άγγλων για δημιουργία νέου μετώπου κινδυνεύει να αποτύχει. Η τελική συνάντηση για σύναψη συμφωνίας ορίζεται για τις 30 Ιανουαρίου 1941. Στις 19 ο Μεταξάς «αρρωσταίνει» αιφνιδίως και στις 29 πεθαίνει με τη στοργική φροντίδα του Άγγλου θεράποντος ιατρού του — πράκτορα της Ιντέλιντζενς Σέρβις. Εν συνεχεία παρεμβάλλεται η μεταβατική περίοδος Κορυζή, που ως κατοπινή Ελληνική κυβέρνηση είναι πλέον ανοικτά προσανατολισμένη προς την Μ. Βρεττανία παρ' ότι επιμένει στην μη αποδοχή της αποστολής μικρού Αγγλικού εκστρατευτικού σώματος στη Θεσσαλονίκη, που και τυπικά θα ενέτασσε την Ελλάδα στο πλευρό των Συμμάχων. Όταν οι Γερμανοί εισέρχονται στη Βουλγαρία η τότε ελληνική κυβέρνηση ενδίδει στις Αγγλικές πιέσεις. Αρκεί και μόνη η ανάγνωση των απομνημονευμάτων του στρατάρχη Αλεξάνδρου Παπάγου, ωρκισμένου φίλου των Αγγλικών συμφερόντων, από το ιστορικό Αρχείο του «Εθνικού κήρυκα», για να καταλάβει κανείς πόσο εξηρτημένη από την Αγγλική πολιτική υπήρξε η ελληνική κυβέρνηση εκείνης της κρίσιμης περιόδου. Ουσιαστικά λοιπόν ο Χίτλερ εξηναγκάσθη σε επίθεση εναντίον ενός αφοσιωμένου εταίρου της Μ. Βρετανίας και όχι προς βοήθειαν του συμμάχου του Μουσσολίνι. Αυτή την επίθεση επεδίωκαν διακαώς τα Βρεττανικά σχέδια και το επέτυχαν.

ιστ. Βεβαίως οι εκκλήσεις του Στάλιν για υπεράσπιση της «Ρωσικής Πατρίδας» συνάσπισαν τους Ρώσους σ' ενιαίο μέτωπο εναντίον των Γερμανών. Η δήθεν όμως «καθολική αντίσταση» των Σοβιετικών Λαών στο ναζισμό αποτελεί ανιστόρητο ψεύδος. Διότι οι υπό μπολσεβίκικη κατοχή Άριοι Λαοί της Ανατολικής Ευρώπης, δηλαδή οι Εσθονοί-Λεπτονοί, Λευκορώσοι — Λιθουανοί κ.λπ. υποδέχθηκαν τους Γερμανούς ως ελευθερωτές. Και ήταν η όντως λανθασμένη τακτική των Γερμανών εκείνη που μετέστρεψε το φρόνημα αυτών των Λαών αργότερα. Πράγματι οι Γερμανοί συμπεριφέρθηκαν υπεροπτικά ως κατακτητές σ' αυτούς τους λαούς. Όταν αργότερα διαπίστωσαν το σφάλμα τους και μετέβαλλαν πολιτική, ήταν πλέον αργά. Παρά ταύτα όμως, χωρίς την αμέριστη υλική βοήθεια των πιστών του Συμμάχων και ιδιαίτερα της αμερικανικής πολεμικής μηχανής μετά την είσοδο των Ηνωμένων Πολιτειών στον πόλεμο, ο μπολσεβικισμός ποτέ δε θα κατάφερνε να αναχαιτίσει την εθνικοσοσιαλιστική προέλαση. Τέλος ωφείλουμε να μνημονεύσουμε μεταξύ των παραγόντων που επέδρασαν αποφασιστικά στην έκβαση της τιτάνειας μάχης του Ανατολικού Μετώπου και το πισώπλατο μαχαίρωμα της προδοσίας των μη Εθνικοσοσιαλιστικών στρατηγών της Βέρμαχτ, τυπικών εκπροσώπων της αντιδραστικής μιλιταριστικής ολιγαρχίας.

ιτ. Η ιστορία της επιθέσεως των Ιαπώνων στο Περλ-Χαρμπουρ είναι το Αμερικανικό ανάλογο της επίθεσης του Χίτλερ κατά της Σοβιετικής ενώσεως. Στα γεγονότα που ωδήγησαν στο Περλ-Χάμπουρ η Αμερικανική εξωτερική πολιτική, ωδηγημένη από το Αγγλικό Foreign Office εξάντλησε την υποκρισία της. Αφού επέρασε στον τράχηλο της παντελώς στερημένης από πρώτες ύλες· Ιαπωνίας ένα στραγγαλιστικό βρόγχο εξωφρενικών απαιτήσεων στον Ειρηνικό που ωδηγούσαν στον πλήρη έλεγχο όλων των πλουτοπαραγωγικών πηγών απ' όπου αντλούσε την ισχύ της η Ιαπωνία, την εξανάγκασε να αναλάβει μια επιθετική πρωτοβουλία, που εκ των προτέρων η ίδια εγνώριζε. Αυτός είναι και ο λόγος που όλες οι σπουδαίες ναυτικές μονάδες των Η.Π.Α. είχαν εγκαίρως απομακρυνθεί από το Περλ Χάρμπουρ πριν την επίθεση. Το Περλ Χάρμπουρ αποτέλεσε το πρόσχημα για την είσοδο των Η.Π.Α. στον πόλεμο, ήταν δε η πρώτη κίνηση με παγκόσμιο πολιτικό αντίκτυπο, που έφερε την χώρα αυτή στο επίκεντρο της διεθνούς πολιτικής κονίστρας, στην οποία έκτοτε κρατεί τα σκήπτρα.

ΔΡΕΣΔΗ: Η ΑΠΟΤΡΟΠΑΙΑ ΣΦΑΓΗ

Στις 13 Φεβρουαρίου είναι η 43 επέτειος της εναέριας γενοκτονίας ενάντια σε ένα από τα πιο σημαντικά πολιτιστικά κέντρα της Βόρειας Ευρώπης. Μέσα σε χρόνο λιγώτερο από 24 ώρες όχι μόνο μετετράπη σε φλεγόμενα ερείπια, αλλά πάνω από ένα τέταρτο εκατομμυρίου των κατοίκων του πέθαναν σε μία από τις χειρότερες σφαγές όλων των εποχών. Το άρθρο που ακολουθεί μας λέγει πως είναι ένα αληθινό ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑ. Ένα ολοκαύτωμα προσφοράς των Αγγλο-Αμερικάνων προς τον Άριο πολιτισμό.

ΔΡΕΣΔΗ — ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

Πριν από 43 χρόνια, καθώς τα Συμμαχικά αεροπλάνα έσπερναν τον θάνατο και τη καταστροφή πάνω από τη Γερμανία, η παλαιά Σαξωνική πόλη της Δρέσδης απλώνονταν σαν μια νησίδα γαλήνης μέσα στην ερήμωση. Φημισμένη ως πολιτιστικό κέντρο και κατέχουσα μη στρατιωτική αξία. Η Δρέσδη ήταν απαλλαγμένη από τον τρόμο που προέρχονταν από τους ουρανούς πάνω από την υπόλοιπη Γερμανία.

Πράγματι, ελάχιστα είχαν γίνει για την ενίσχυση της αρχαίας πόλης των καλλιτεχνών και των τεχνιτών με αντιαεροπορική άμυνα. Μία μοίρα αεροπλάνων είχε σταθμεύσει στη Δρέσδη για λίγο, αλλά η Luftwaffe απεφάσισε να μετακινήσει το αεροδρόμιο σε άλλη περιοχή όπου θα ήταν χρήσιμο. Μία συμφωνία κυρίων, Γερμανών και Συμμάχων φάνηκε να υπερισχύει, ορίζοντας τη Δρέσδη ως «ανοικτή πόλη».

Η ΕΠΙΚΡΑΤΟΥΣΑ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Στο Shrove, ημέρα Τρίτη, στις 13 Φεβρουαρίου, μία πλημμύρα από πρόσφυγες που ξέφυγαν από τον Κόκκινο Στρατό 60 μίλια μακρυά, αύξησε τον πληθυσμό της πόλης πολύ περισσότερο από ένα εκατομμύριο. Κάθε νέος πρόσφυγας έφερνε τις φοβερές αναμνήσεις των Σοβιετικών φρικαλέων ακροτήτων. Λίγα κατόρθωσαν εκείνοι οι πρόσφυγες υποχωρώντας από τον κόκκινο τρόμο, εάν φανταστούμε ότι επρόκειτο να πεθάνουν σε φρίκη χειρότερη απ' οτιδήποτε που θα μπορούσε να επινοήσει ο Stalin.

Τα σπίτια παντού ξεχείλισαν με πρόσφυγες ενώ χιλιάδες εξαναγκάστηκαν να κατασκηνώσουν έξω, μέσα στους δρόμους, υποφέροντας το δριμύτατο ψύχος.

Εν τούτοις, ο κόσμος αισθάνετο σχετικά ασφαλής. Αν και η διάθεση ήταν μακάβρια, ένα τσίρκο έδωσε παράσταση εκείνη τη νύχτα σε ένα υπερπλήρη κτίριο, όπου κατά χιλιάδες ήλθαν για να ξεχάσουν για μια στιγμή την φρίκη του πολέμου. Ορχήστρες από μικρά κοριτσάκια παρέλαυναν με ενδυμασία καρναβαλιού σε μία προσπάθεια να ενθαρρύνουν τα εξασθενισμένα πνεύματα. Μισο-θλιμμένα χαμόγελα χαιρέτιζαν τα χαμογελαστά κοριτσάκια παίρνοντας νέο κουράγιο.

Η ΠΡΟΣΤΥΧΗ ΑΠΟΦΑΣΗ

Κανείς δεν αντιλαμβάνονταν ότι σε λιγώτερο από 24 ώρες εκείνα τα ίδια αθώα παιδιά, θα πέθαιναν ουρλιάζοντας μέσα στην πύρινη καταιγίδα του Churchill. Αλλά φυσικά, αυτό κανένας δεν θα μπορούσε να το γνωρίζει τότε. Οι Ρώσοι ήταν σίγουρα βάρβαροι αλλά οι Αμερικάνοι και οι Εγγλέζοι ήταν οι «ευγενείς».

Έτσι όταν οι πρώτοι συναγερμοί σήμαναν την έναρξη των 14 ωρών της κόλασης, ο λαός της Δρέσδης όδευσε υπάκουα προς τα καταφύγια. Το έπραξε αυτό δίχως ιδιαίτερο ενθουσιασμό, πιστεύοντας ότι οι συναγερμοί ήταν ψεύτικοι, αφού ουδέποτε είχε απειληθεί η πόλη από τον αέρα. Εκατοντάδες χιλιάδες δεν θα έβγαιναν ζωντανοί, χάριζε σε εκείνον τον «μεγάλο δημοκράτη πολιτικό» τον Winston Churchill —που σε συνεννόηση με τον άλλο «μεγάλο δημοκράτη πολιτικό» τον Franklin Delano Roosevelt — αποφάσισε ότι η πόλη της Δρέσδης έπρεπε να εξαλειφθεί με βομβαρδισμό τελείας καταστροφής.

Ποιά ήταν τα κίνητρα του Churchill; Φαίνεται να είναι πολιτικά μάλλον παρά στρατιωτικά. Όλοι οι ιστορικοί ομόφωνα συμφωνούν ότι η Δρέσδη δεν είχε καμμία απολύτως στρατιωτική αξία. Πέραν τούτου ήταν εντελώς ανοχύρωτη και συνεπώς πλήρως ανυπεράσπιστη. Το μόνο εργοστάσιο που είχε κατασκεύαζε τσιγάρα και πορσελάνη.

Αλλά συνέρχετο η Συνδιάσκεψη της Yalta, στην οποία οι Σοβιετικοί και οι Δυτικοί σύμ-

Η ΔΡΕΣΔΗ ΠΡΙΝ

μαχοι θα καθόντουσαν μαζί σαν δαίμονες με νοσηρές διαθέσεις, για να διαμελίσουν το σώμα της Ευρώπης. Ο Churchill ήθελε να χρησιμοποιήσει ένα πολύ γερό χαρτί — μία καταστροφική «Αγγλο-Αμερικάνικη βροντή αφανισμού», με την οποία να «εντυπωσιαστεί» ο Stalin.

Ωστόσο αυτό το χαρτί δεν παίχτηκε ποτέ στην Yalta, επειδή η απρόβλεπτη κακοκαιρία καθυστέρησε την αρχικά προσχεδιασμένη επιδρομή. Ακόμη και τότε ο Churchill επέμεινε ότι η επιδρομή έπρεπε να πραγματοποιηθεί οπωσδήποτε — για να «διασπαστεί και συγχυστεί» ο Γερμανικός πολιτικός πληθυσμός πίσω από τις γραμμές.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΕΠΙΔΡΟΜΕΣ

Οι κάτοικοι της Δρέσδης είχαν ελάχιστο χρόνο για να φθάσουν στα καταφύγια. Η πρώτη βόμβα έπεσε στις 10:09 μ.μ. Η επίθεση κράτησε 24 λεπτά αφήνοντας στο εσωτερικό της πόλης μία θυελλώδη θάλασσα από φωτιά. Ο «ακριβής βομβαρδισμός τελείας καταστροφής» είχε δημιουργήσει την ποθούμενη πύρινη καταιγίδα.

Η πύρινη καταιγίδα προκλήθηκε όταν εκατοντάδες μικρότερων πυρκαγιών ενώθηκαν σε μία απέραντη γιγάντια πυρκαγιά. Τεράστιες μάζες αέρα απορροφώνταν για να θρέψουν την κόλαση, δημιουργώντας έναν τεχνητό ανεμοστρόβιλο. Εκείνα τα πολύ ατυχή άτομα που παγιδεύονταν στην ορμή του ανέμου εκσφενδονίζονταν κάτω στους ολοσχερείς από φλόγες δρόμους. Εκείνοι που αναζητούσαν καταφύγιο κάτω από το έδαφος συχνά πέθαιναν από ασφυξία, καθώς το οξυγόνο αποτραβιώνταν από τον αέρα προς τροφοδότηση της αδηφάγου πυρκαγιάς ή εξολοθρεύονταν μέσα σε μία «υψικάμινο» τρομακτικά υψηλής θερμοκρασίας, ικανής να λυώσει την ανθρώπινη σάρκα.

Ένας αυτόπτης μάρτυρας που επέζησε είπε: «νεαρές γυναίκες μεταφέροντας τα μωρά τους έτρεχαν πάνω-κάτω μέσα στους φλεγόμενους δρόμους, τα ρούχα τους και τα μαλιά τους είχαν πιάσει φωτιά, ούρλιαζαν μέχρι που έπεφταν κάτω ή μέχρι που κάποιο από τα καταρρέοντα κτίρια να σωριαστεί επάνω τους».

Υπήρχε μία τρίωρη κατάπαυση ανάμεσα στην πρώτη και δεύτερη επιδρομή. Ο προυπολογισμένος κατευνασμός παρέσυρε τους πολίτες να εξέλθουν από τα καταφύγια ξανά. Για να γλυτώσουν από τις φωτιές, χιλιάδες πολιτών συνωστίσθηκαν μέσα στο Grosser Garten, ένα μεγαλόπρεπο πάρκο σχεδόν 1.500 τετραγωνικών μιλίων.

Η δεύτερη επιδρομή άρχισε στις 1:22 π.μ. χωρίς καμμία προειδοποίηση. Για δεύτερη φορά συννέφιασε ο ουρανός της πόλης από τα βομβαρδιστικά αεροπλάνα που επέστρεφαν με ένα μαζικό φορτίο από εμπρηστικές βόμβες. Το δεύτερο κύμα ήταν σχεδιασμένο να σκορπίσει την μανιασμένη πύρινη κόλαση μέσα στο Grosser Garten.

Ήταν μία πλήρης «επιτυχία». Μέσα σε λίγα λεπτά ένα πέπλο από φλόγες έψησε κατά μήκος το γρασίδι, απανθράκωσε δένδρα και σκόρπισε τα κλαδιά άλλων με οτιδήποτε βρέθηκε στο διάβα του από ποδήλατα μέχρι ανθρώπινα μέλη. Για μέρες αργότερα παρέμειναν αλλόκοτα διεσπαρμένα στη γη σαν βλοσυρές υπενθυμίσεις του σαδισμού των Συμμάχων.

Στην αρχή της δεύτερης αεροπορικής επίθεσης, πολλοί ήταν στριμωγμένοι μέσα σε τούνελς και υπόγεια, περιμένοντας να κοπάσουν οι φλόγες της πρώτης επίθεσης. Στις 1:30 π.μ μία δυσοίωνη υπόκωφη βουή έφθασε στα αυτιά του επικεφαλής της φάλαγγας της Εργατικής Υπηρεσίας που είχε σταλεί στο εσωτερικό της πόλης σε αποστολή διάσωσης. Αυτός την περιέγραψε με τον ακόλουθο τρόπο:

«Η έκρηξη τράνταζε τους τοίχους του υπογείου. Ο ήχος των εκρήξεων ενώθηκε με ένα

νέο παράξενο ήχο που φαίνονταν να πλησιάζει διαρκώς κοντύτερα και κοντύτερα, ο ήχος του βίαιου κεραυνοβόλου καταρράχτη. Ήταν ο ήχος του ισχυρού ανεμοστρόβιλου που ούρλιαζε στο εσωτερικό της πόλης».

Άλλοι κρυμμένοι κάτω από το έδαφος πέθαναν. Αλλά αυτοί πέθαναν ανώδυνα — αυτοί απλά πυρακτώθηκαν και έλαμψαν σε ένα πορτοκαλί και μπλε χρώμα μέσα στο σκοτάδι. Καθώς η θερμοκρασία εντάθηκε, αυτοί αποσυντέθηκαν σε κάρβουνα είτε έλυωσαν σε ένα παχύρρευστο υγρό — συχνά σε τοποθεσίες βάθους τριών ή τεσσάρων ποδιών.

Σύντομα, μετά τις 10:30 το πρωί της 14 Τετάρτης Φεβρουαρίου η τελευταία επιδρομή σάρωσε ολοσχερώς την πόλη. Αμερικανικά βομβαρδιστικά σφυροκόπησαν με ταχύτητα τα εναπομείναντα χαλάσματα της Δρέσδης, σταθερά επί 38 λεπτά. Αν και η σκληρότητα αυτής της επίθεσης ήταν μειωμένη με σύγκριση με τις δύο προηγούμενες, έδωσε το αποτελειωτικό κτύπημα στην ήδη ισοπεδωμένη πόλη.

ΤΟ ΑΝΕΙΠΩΤΟ ΑΠΟΚΟΡΥΦΩΜΑ ΤΗΣ ΑΝΑΝΔΡΕΙΑΣ

Οπωσδήποτε, αυτό που ξεχώρισε την τρίτη επιδρομή ήταν η ψυχρόαιμη ασπλαχνία με την οποία εκτελέστηκε. Mustangs εμφανίστηκαν σε χαμηλό ύφος πάνω από την πόλη, σφυροκοπώντας ανήλεα με πολυβολισμούς οτιδήποτε εκινείτο, περιλαμβανομένου μιας φάλαγγας οχημάτων που έσπευδε επειγόντως προς την πόλη για να μεταφέρει επιζώντες. Μία επίθεση επικεντρώθηκε στις όχθες του ποταμού Elbe, όπου είχαν συσωρευτεί πρόσφυγες κατα τη διάρκεια της εφιαλτικής νύχτας.

Στο τελευταίο έτος του πολέμου η Δρέσδη έγινε μία «πόλη νοσοκομείο». Κατά τη διάρκεια της προηγούμενης νύχτας-σφαγής οι ηρωικές νοσοκόμες είχαν μεταφέρει χιλιάδες σακατεμένων ασθενών στο Elbe. Τα Mustangs πετώντας χαμηλά «γάζωναν» πολυβολώντας εκείνους τους αβοήθητους ασθενείς, καθώς επίσης και τους χιλιάδες των γερόντων, των γυναικών και των παιδιών που είχαν καταφύγει από την πόλη.

Ο ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

Συνολικά στην εγκληματική επιχείρηση κατά της Δρέσδης έλαβαν μέρος 773 Εγγλέζικα βομβαρδιστικά τα οποία έρριψαν πάνω από 2.700 τόννους βομβών, και τα Αμερικάνικα ιπτάμενα φρούρια σε τρία κύματα από 1000 αεροπλάνα το καθένα.

Όταν και το τελευταίο αεροπλάνο άφησε τον ουρανό, η Δρέσδη ήταν ένα τεράστιο καμίνι από ερείπια και οι μαυρισμένοι δρόμοι της γεμάτοι με πτώματα. Η πόλη δεν ήταν φειδωλή στον τρόμο. Μία αγέλη από γύπες που δραπέτευσε από το ζωολογικό κήπο, πάχαινε πάνω στα κορμιά του μακελλειού.

Ένας Σουηδός πολίτης περιέγραψε την επίσκεψή του στη Δρέσδη δύο εβδομάδες μετά

Η ΔΡΕΣΔΗ ΜΕΤΑ

την επιδρομή ως εξής:

«Μπορούσα να δω αποσπασμένα χέρια και πόδια, ακρωτηριασμένα κορμιά και κεφάλια τα οποία είχαν αποσπαστεί από τα σώματά τους και είχαν κυλίσει μακρυά. Σε μερικά σημεία ακόμη τα πτώματα κείτονταν πυκνά που αναγκαζόμουν να καθαρίσω ένα μονοπάτι προκειμένου να μην βαδίζω πάνω σε χέρια και πόδια».

Ο φόρος αίματος σε νεκρούς ήταν συγκλονιστικός. Η πλήρης έκταση του ολοκαυτώματος της Δρέσδης μπορεί εύκολα να γίνει αντιληπτή αρκεί κάποιος να αναλογιστεί ότι πάνω από 250.000 άνθρωποι πέθαναν μέσα σε μία χρονική περίοδο 14 τεσσάρων ωρών, ενώ αντιθέτως στη Hiroshima οι νεκροί αριθμούσαν μόνο 71.879.

ΟΙ ΦΑΙΔΡΟΤΑΤΕΣ ΣΥΓΚΡΙΣΕΙΣ

Οι απολογητές των Συμμάχων αυτή τη σφα-

γή της Δρέσδης την έχουν συχνά «συνδυάσει» με την Αγγλική πόλη Coventry. Αλλά οι 380 που σκοτώθηκαν στο Coventry κατά την διάρκεια ολοκλήρου του πολέμου δεν μπορούν να συγκριθούν ούτε κατά διάνοια με τις πλέον των 250.000 που σφαγιάστηκαν εντός 14 τεσσάρων ωρών στη Δρέσδη. Επιπλέον, το Coventry ήταν κέντρο παραγωγής πολεμοφοδίων, ένας αναγνωρισμένος στρατιωτικός στόχος. Η Δρέσδη από την άλλη πλευρά παρήγαγε μόνο τσιγάρα και είδη πορσελάνης — τα φλυτζάνια και τα πιατάκια δεν μπορούν να θεωρηθούν ως βαρειά στρατιωτική βιομηχανία!

Είναι ενδιαφέρον να συγκρίνουμε τις αντίστοιχες ζημιές του Λονδίνου και της Δρέσδης, ιδιαίτερα όταν φέρνουμε στο μυαλό μας τον αρρωστημένο συναισθηματισμό της Χολυγουντιανής προπαγάνδας για την «Λονδρέζικη αστραπιαία επίθεση» (London Blitz). Μέσα σε μία νύχτα 6.500 οικοδομικά στρέμματα γης καταστράφηκαν ολοκληρωτικά στη σφαγή της Δρέσδης, ενώ στο Λονδίνο 2.400 οικοδομικά στρέμματα έπαθαν πλήρεις ή μερικές ζημιές κατά τη διάρκεια ολοκλήρου του πολέμου.

ΔΥΟ ΤΕΛΙΚΕΣ ΕΙΡΩΝΙΕΣ

Μία ειρωνική λεπτομέρεια, ο μοναδικός στόχος της Δρέσδης που θα μπορούσε να συλληφθεί ως στρατιωτικός — οι σιδηροδρομικές εγκαταστάσεις της — αγνοήθηκαν παντελώς απο'τα βομβαρδιστικά των Συμμάχων. Αυτοί ήταν πάρα πολύ απασχολημένοι συγκεντρώνοντας την προσπάθειά τους προς τους ανυπεράσπιστους και ανήμπορους γέροντες, γυναίκες και παιδιά.

Εάν υπήρξε ποτέ ένα έγκλημα πολέμου, τότε σίγουρα η Σφαγή της Δρέσδης κατατάσσεται σαν το πιο αποκρουστικό και χυδαίο έγκλημα όλων των εποχών. Ακόμα και σήμερα δεν έχουν φτιαχτεί ταινίες που να καταδικάζουν αυτή τη σατανική σφαγή. Ούτε είδαμε κανέναν αεροπόρο των Συμμάχων ή τον κύριο Winston — να κάθεται στο Εδώλιο κατηγορουμένων στη Nuremberg. Το γεγονός είναι ότι οι αεροπόροι της Δρέσδης στην πραγματικότητα παρασημοφορήθηκαν για τον ρόλο τους σε αυτή τη μαζική δολοφονία. Αλλά φυσικά, αυτοί δεν μπορούσαν να πράξουν διαφορετικά, διότι αυτοί «εκτελούσαν διαταγές άλλων».

Αυτό δεν το λέγω εννοώντας ότι τα βουνά των πτωμάτων στη Δρέσδη αγνοήθηκαν από τη δίκη της Nuremberg. Σαν δεύτερη τελική ειρωνία, οι κατήγοροι παρουσίασαν φωτογραφίες και φιλμς των νεκρών της Δρέσδης ως «αποδεικτικά στοιχεία» των Εθνικοσοσιαλιστικών ωμοτήτων ενάντια στους Εβραίους τρόφιμους των στρατοπέδων συγκέντρωσης!

Η ΑΝΑΠΟΦΕΥΚΤΗ ΝΕΜΕΣΙΣ

Ο Churchill, το αιμοσταγές τέρας που διέταξε τη σφαγή της Δρέσδης, τιμήθηκε και το υπόλοιπο της θητείας του είναι ιστορία. Ο ψυχρόαιμος σαδισμός της σφαγής, ωστόσο παραβλέπεται ηθελημένα από τους σημερινούς βιογράφους του. Δεν μπορούν να ερμηνεύσουν πως η απόφαση ενός παρανοϊκού να «εντυπωσιάσει» έναν άλλο οδήγησε στη μαζική δολοφονία ενός τετάρτου εκατομμυρίου γερόντων, γυναικών και ποδιών.

Η Νέμεσις, όταν τελεστεί το πλήρωμα του χρόνου, θα αποδώσει αμείλικτα τη δικαιοσύνη. Όταν επανέλθει το δίκαιο, η αρμονία και η τάξις ξανά στον Κόσμο, όταν η Εθνικοσοσιαλιστική Ηλιακή αυτοκρατορία με σύμβολα τον αετό και τη σβάστικα βασιλέψει για 1000 χρόνια.

Στα πλαίσια των δραστηριοτήτων της για μία πιο εκτενή ενημέρωση και επιμόρφωση των μελών της, η κίνηση μας οργάνωσε στις 16 Ιανουαρίου την πρώτη σειρά σεμιναρίων για το 1988, με τον γενικό τίτλο: Ιστορία-μύθος. Τα θέματα που αναπτύχθηκαν από Συναγωνιστές ήταν: 1. Ο Εβραίος απόβλητος στην Ιστορία. 2. Μία ματιά στον Ελληνισμό. 3. Β΄ Πόλεμος, φάσεις και στιγμές ηρωισμού. 4. Από την μυθολογία των Αρίων.

ΛΑΪΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ - ΕΠΙΜΟΡΦΩΣΗΣ 1988

ΣΕΙΡΑ 1η: ΙΣΤΟΡΙΑ - ΜΥΘΟΣ
ΣΑΒΒΑΤΟ 16 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1988

ΑΘΗΝΑΙ

Σεμινάρια Ενημέρωσης - Επιμόρφωσης 1988

Σειρά Πρώτη: Ιστορία - Μύθος
Σάββατο 16 Ιανουαρίου 1988

Συμπληρώνονται εφέτος 7 χρόνια από τότε που εμφανίστηκε στην πατρίδα μας η πρώτη μεταπολεμικά εθνικοσοσιαλιστική παρουσία: η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ. Έκτοτε, απέκτησε την φωνή της, το ομώνυμο περιοδικό μας, τον ΛΑΪΚΟ ΣΥΝΔΕΣΜΟ που είναι η πολιτική μας έκφραση, το εσωτερικό έντυπο ΕΤΟΣ ΜΗΔΕΝ και το ειδικό έντυπο Ε.Φ.Α. Έστησε γραφεία, εκπαίδευσε νέα μέλη, απέκτησε και καλλιέργησε σχέσεις με κινήματα σ' όλο τον Άριο κόσμο. Συμμετείχε σε 2 Ευρωπαϊκά Συνέδρια (N.E.T. - Ισπανία & W.U.N.S. - E.M. - Δανία). Ετέλεσε 1 Συνεδριακή Συγκέντρωση και έκανε σωρεία Ομιλιών με ποικίλα ιδεολογικά ιστορικά - πολιτικά θέματα.
Πιστή στους στόχους και τους σκοπούς της οργανώνει τώρα Σεμινάρια Ενημέρωσης και Επιμόρφωσης με επιδίωξη την καλύτερη πληροφοριακή συγκρότηση παλιών και νέων μελών με την παράλληλη ευκαιρία δτης ευχάριστης συναγωνιστικής συνάντησης.
Σκοπός της πρώτης σειράς των σεμιναρίων είναι η γνώση και η εμβάθυνση όλων στην κρυμμένη σημαντική ιστορική γνώση που είμαστε οι μόνοι κοινωνοί της και η εμβάπτιση στο ζείδωρο φως του μύθου με γνώμονα την πίστη και το σύμβολο.

Με ευχές εμπέδωσης
και αξιοποίησης
Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΦΥΣΗ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ

Το ακόλουθο κείμενο έχει γραφεί από τον αρχηγό του Εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος των Η.Π.Α. ΜΑΤΤ KOEHL.

Η παρακμή

΄Οταν ο Oswald Spengler έγραφε για την «παρακμή της Δύσης» περιέγραφε μία ιστορική πορεία που σήμερα πλησιάζει στα τελικά της σταδια.

Αλλά ακόμη και σήμερα, σ' αυτά τα τελικά στάδια, πολύ λίγοι είναι εκείνοι οι οποίοι έχουν την ηθική και διανοητική γενναιότητα να αναγνωρίσουν την πλήρη έκταση αυτής της παρακμής. Αυτό το οποίο αντιμετωπίζουμε δεν είναι απλώς ένα πολιτικό οικοδόμημα που έχει παρακμάσει και διαφθαρεί.

Κάθε τομέας του πολιτισμού όπως τον ξέρουμε σήμερα — ένα ολόκληρο αλληλοεπιδρόν σύστημα — έχει εκφυλισθεί. Η σήψη έχει μολύνει κάθε κοινωνικό θεσμό: τον θρησκευτικό, τον πολιτιστικό, τον οικονομικό, τον πολιτικό.

Από τις μέρες της παρακμής της Ρώμης έχει να παρατηρηθεί τέτοιο ανάλογο φαινόμενο. Εδώ βλέπουμε τον πολιτικό που εξαπατάει τον λαό του, τον επιχειρηματία που έχει για Θεό του το κέρδος, τον ιερέα που κηρύττει την θρησκεία των Εβραίων και συγχρόνως κάθε τι καταστρεπτικό για την φυλή του, τον δάσκαλο που συνηγορεί υπέρ του φεμινισμού και της ομοφυλοφυλίας σαν ένα «σύγχρονο» τρόπο ζωής — όπως επίσης και τον μέσο πολίτη που καθισμένος με μία μπύρα απέναντι από την T.V. τα αποδέχεται όλα χωρίς καν ένα μουρμούρισμα διαμαρτυρίας. ΄Ολα αυτά εναι συμπτώματα ενός καταδικασμένου σε θάνατο πολιτισμού.

Η κατάσταση είναι οριστική. Συμφώνως προς τον μεγάλο κυκλικό νόμο που κυβερνάει την εξέλιξη των πολιτισμών, ο Δυτικός κόσμος σαν οργανική οντότης έχει τελειώσει. Καμμία ανάρρωση δεν είναι δυνατή, ούτε και πρέπει να επιχειρηθεί κάτι τέτοιο. ΄Ο,τι έχει παρακμάσει δεν πρέπει να διατηρείται τεχνητά αλλά πρέπει να καταστρέφεται τελείως. Ο σύγχρονος Δυτικός κόσμος αποτελεί μια αλλόκοτη παρωδία πολιτισμού. Αντιπροσωπεύει μία ΠΑΛΑΙΑ ΤΑΞΗ της οποίας οι αξίες είναι ψεύτικες, ξενόφερτες, αντιφυσικές, ενάντια στην ζωή και ενάντια στην Φυλή. Το τέλος θα είναι καταστροφή και χάος και τίποτε δεν μπορεί να σταματήσει αυτή την εξέλιξη.

Αντιμετωπίζοντας αυτή την μελαγχολική προοπτική, ποία πρέπει να είναι η δική μας στάση; Πως πρέπει να αντικρύσουμε τον επικείμενο θάνατο ενός πολιτισμού του οποίου

αποτελούμε μέρος; Μήπως να παραδοθούμε σε έναν άκρατο ηδονισμό ή σε έναν αυτοκαταστροφικό μηδενισμό; Ή μήπως να εγκαταλείψουμε το λογικό μας και να αγκαλιάσουμε τις θρησκείες και τις αιρέσεις που υπόσχονται την άλλη, μετά θάνατον ζωή; Ή απλώς να αγνοήσουμε την πραγματικότητα και νοσταλγικά να επιμείνουμε στην παλινόρθωση αυτού που οριστικά έχει χαθεί; Εμείς πρέπει να θέσουμε μία καθοριστική ερώτηση: Ο θάνατος ενός πολιτισμού σημαίνει και το τέλος των πάντων; Σημαίνει ότι πλέον δεν υπάρχει κανένας σκοπός στην ζωή;

Για τους Εθνικοσοσιαλιστές, πάντοτε θα υπάρχει ένας σκοπός: δράση βασισμένη πάνω σε μία καθάρια αντίληψη της πραγματικότητας — τολμηρή, αποφασισμένη δράση για να φέρουν για μία ακόμη φορά την τάξη μέσα από το χάος.

Και εδώ, το πρώτο βασικό συμπέρασμα, είναι ότι ο Εθνικοσοσιαλισμός δεν είδε ποτέ την κουλτούρα σαν κάτι το απόλυτα καθοριστικό. Περισσότερο υποστηρίζει τα πρωτεία της Φυλής, και αναγνωρίζει στην φυλετική Αρχή την δυνατότητα για κάθε ανώτερη κουλτούρα. Επομένως ο θάνατος ενός πολιτισμού δεν βαρύνει το ίδιο όσο ο θάνατος της Φυλής.

Στο βιβλίο του, ο Αδόλφος Χίτλερ έγραψε:

Κάθε ήττα μπορεί να γίνει η αρχή μίας νίκης, κάθε χαμένος πόλεμος η αιτία για μία κατοπινή ανόρθωση, κάθε κακουχία το λίπασμα για ανθώπινη ενεργητικότητα, και από κάθε καταπίεση μπορούν να προέλθουν δυνάμεις, για μία νέα πνευματική αναγέννηση — εφόσον όμως το αίμα παραμένει αγνό!

Εδώ το ερώτημα της διαφύλαξης ενός φυλετικού πυρήνα αποκτά υπέρτατη σπουδαιότητα. Ποιοί θα επιζήσουν και τι θα αναδυθεί στη θέση του Ευρωπαικού πολιτισμού;

Τόσους αιώνες η μοίρα του Αρίου έχει συνδεθεί αδιαίρετα με την Δυτική κουλτούρα. Τώρα όμως πρέπει να επιχειρηθεί η απαλλαγή της φυλής από αυτή την κουλτούρα. Αυτή — η κάποιο τουλάχιστον βιώσιμο τμήμα της — πρέπει μέσω μιας συνειδητής προσπάθειας να αποχωρισθεί από την αποσυντιθέμενη μάζα. Μόνο με την δημιουργία μιας ΝΕΑΣ ΤΑΞΕΩΣ, με τις δικές της ευκρινείς αξίες και ιδέες, που προκλητικά θα αναδυθεί μέσα από την παλιά, μπορεί να υπάρξει κάποιο μέλλον αντάξιο του Αρίου ανθρώπου.

Αυτό που διακυβεύεται σήμερα δεν είναι η ύπαρξη μιας κουλτούρας ή ενός πολιτισμού, αλλά η αιώνια ύπαρξη μιας φυλής ικανής για την πιο υψηλή κουλτούρα. Αυτό εναι το πραγματικό ζήτημα των καιρών μας.

Όσο θα υπάρχει ο Άριος, θα φέρει μέσα του την Προμηθεϊκή σπίθα που γίνεται φλόγα δημιουργίας ενδυναμούμενη από τις περιπέτειες και τις τραγωδίες του.

Και όπως η Δυτική κουλτούρα προσήρμοσε τα στοιχεία της Κλασσικής περιόδου, έτσι και η ΝΕΑ ΤΑΞΗ που θα προέλθει θα έχει τα χαρακτηριστικά της παλαιάς που παράμειναν αμολυντα, διατηρώντας την αξίαν τους.

Αληθινή επανάσταση

Με τον όρο επαναστατικός εννοούμε την διάπραξη μιας θεμελιώδους αλλαγής ακολουθούμενη από την εισαγωγή ενός ριζικά διαφορετικού συστήματος αξιών.

Κατά την διάρκεια της ιστορίας της Δύσης έχουν συμβεί μερικά αξιοσημείωτα γεγονότα που περιγράφηκαν σαν επαναστάσεις. Στην Αγγλία το 1649, όταν ο Κρόμβελ επέτυχε να εκθρονίσει τον Βασιλιά Κάρολο Α΄ και να εγκαθιδρύση μια πουριτανική δημοκρατία. Η επόμενη μεγάλη αναταραχή συνέβη στη Γαλλία το 1789, κάτω από το λάβαρο των Ιακωβίνων (Ελευθερία — Ισότης — Αδελφότης) — ένα γεγονός που σημαδεύθηκε από τον θρίαμβο του όχλου και της μετριότητος. Παρόμοια με την Γαλλική «επανάσταση» ήταν και η μπολσεβικική στην Ρωσσία το 1917 — η τερατώδης μεσουράνηση ενός ισοπεδωτικού φαινομένου ήδη φανερού στις δύο προηγούμενες.

Εκτός από το κοινό πλαίσιο της βασιλοκτονίας και της γενικής αγριότητας, όλες αυτές οι Ευρωπαϊκές «επαναστάσεις» μοιάζουν στο ότι ξεπήδησαν από το ίδιο πνευματικό υπόστρωμα και ότι εμπνέοντο από τις ίδιες υλικές αξίες που υπήρχαν σε μικρό ποσοστό στην Ευρωπαϊκή σκέψη: ενδιαφέρον για τα υλικά αγαθά, τις ανέσεις, την ευτυχία, και προπαντός την «ελευθερία», τα προνόμια και τα δικαιώματα της μάζας.

Η Αμερικάνικη επανάσταση του 1776, ενώ συνεκέντρωνε ωρισμένα χαρακτηριστικά γνήσιας εθνικής αναγέννησης, είχε δυστυχώς μολυνθεί από τον ορθολογιστικό υλισμό του 18ου αιώνα. Μετά τον εμφύλιο πόλεμο που εξαφάνισε κάθε πιθανότητα για το μέλλον των ΗΠΑ, αυτό που έμεινε ήταν ο σπόρος για το τερατούργημα έθνους που βλέπουμε σήμερα.

Εν αντιθέσει προς τις προηγούμενες «επαναστάσεις» η Γερμανική Επανάσταση του 1933 αντιπροσώπευε ένα ολότελα νέο φαινόμενο. Όχι μόνον ήταν κατ' ουσίαν αναίμακτος, αλλά το κυριώτερον συνεπάγετο μία πνευματική αλλαγή. Ξεπηδώντας από μία γνήσια Τευτονική — Πρωσσική παράδοση του καθήκοντος, της υπηρεσίας και της πειθαρχίας και εμπνευσμένη από την δυναμική ηγεσία του Αδόλφου Χίτλερ αντανακλούσε την πολιτική ωριμότητα του Γερμανικού λαού σαν του πρώτου Αρίου Έθνους που ξεσηκώνεται συνειδητά ενάντια στην παρακμή της Δύσης. Διακήρυσσε δε ένα ολόκληρο σύστημα νέων αξιών ριζικά αντίθετων προς αυτών της Παλαιάς Τάξης. Είναι δε αξιοσημείωτον ότι οι αντίπαλοι της Εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας κατά τον πόλεμο ήσαν αυτά ακριβώς τα έθνη των οποίων η ιστορική εξέλιξη προετοίμαζε την σημερινή παρακμή. Και αν εντούτοις αυτή η μοναδική αναγέννηση ήταν τραγικά βραχυχρόνια, ήταν όμως η πρώτη πραγματική ανάταση της Αρίας Φυλής σαν συνειδητής φυλετικής οντότητος και επίσης η πρώτη αληθινή επανάσταση σε 2.000 χρόνια. Εκεί όπου όλες οι προηγούμενες «επαναστάσεις» ήταν μέρη μιας διαδικασίας διάλυσης μέσα σε ένα υφιστάμενο σύστημα, αυτή αντιπροσώπευε μία ριζική στάση κατά αυτού του συστήματος εισάγοντας συγχρόνως ένα νέο σύστημα αξιών.

Ο Εθνικοσοσιαλισμός θέλησε, εν αντιθέσει με τις αντιφυσικές αξίες της Παλαιάς Τάξης, να εφαρμόσει τους αιώνιους νόμους της Φύσης στις ανθρώπινες υποθέσεις. Με αφετηρία την ανοικτή αναγνώριση της αρχής της παγκόσμιας ανισότητας, έθεσε τις αξίες του Αίματος και της Ράτσας σαν ακρογωνιαίους λίθους της Κοσμοθεωρίας του. Ενάντια στην αρρώστεια της εποχής μας πολέμησε για την υγεία. Ενάντια στην παρακμή πρότεινε την αναγέννηση, στην αδυναμία την δύναμη. Ενάντια στο ψεύδος την αλήθεια. Κατά του θανάτου την ζωή.

Υπό αυτήν την έννοια η Γερμανική Επανάσταση είναι η μόνη αληθινή Επανάσταση εδώ και δύο χιλιετηρίδες, ένα μοναδικό γεγονός σπουδαιοτάτης σημασίας για κάθε Άριο άνθρωπο. Προς αυτή την ισχυρή πηγή έμπνευσης εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές στρεφόμεθα τώρα και βασιζόμενοι στις αιώνιες αξίες της στηρίζουμε τον ισχυρισμό μας, σαν των μόνων αληθινών Επαναστατών της ποχής μας.

Στο επόμενο τεύχος η συνέχεια και το τέλος

— Κρατήστε ψηλά τη σημαία! Πυκνώστε τις γραμμές!

Τα ΕΣ-Α προχωρούν με άφοβο βηματισμό. Οι σύντροφοί μας που σκοτώθηκαν από το κόκκινο Μέτωπο και την Αντίδραση είναι στο χώμα.

Αλλά προχωρούν σαν ίσκιοι στο πλευρό μας.

Ανοίξτε δρόμο! Ανοίξτε τώρα δρόμο για τα Φαιά Τάγματα!

Ανοίξτε όλους τους δρόμους της χώρας για τα Τάγματα Εφόδου.

Η σβάστικα δίνει ελπίδα στα εκστατικά εκατομμύρια του λαού.

Η μέρα της ελευθερίας και του ψωμιού φτάνει.

Χορστ Βέσελ

Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ

29 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941

«Πεθαίνει» στη Κηφισιά, ο Εθνικός κυβερνήτης ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ.

Ο «θάνατος» του ήταν αποτέλεσμα, όπως επίσημα ανακοίνωσε το συμβούλιο των 12 θεραπόντων ιατρών, ενός παραμυγδαλιτικού αποστήματος και των μετεγχειρητικών του επιπλοκών.

Τί ειρωνεία, τί πιο τραγικό;

Ένας πρωθυπουργός σε εποχή εμπολέμου καταστάσεως να «πεθάνει» από αμυγδαλές κι ο «θάνατός» του να ανοίγει τον δρόμο στα πιο δόλια ανθελληνικά κι αντιευρωπαϊκά σχέδια της εβραιοκρατούμενης Αγγλικής πολιτικής.

Ας πάρουμε όμως τα πράγματα από την αρχή.

Ο πρωθυπουργός, στρατηγός Ι. Μεταξάς, εγκαθιδρύει την 4η Αυγούστου 1936 ένα πατριωτικό καθεστώς.

Εγκαθιδρύει ένα κράτος αντικομμουνιστικό, αντικοινοβουλευτικό, αντιπλουτοκρατικό, με έντονη και καθαρά φιλαγροτική και φιλεργατική πολιτική.

Το εθνικό έργο όμως του στρατηγού Μεταξά θα συναντήσει δύο μεγάλα εμπόδια. Την Αγγλική πολιτική και το πιστό της όργανο, τον πράκτορα Βασιλιά Γεώργιο τον Β΄, τον ερωμένο (ούτε καν εραστή) της εβραίας Ιρμας Κοέν.

Ο Μεταξάς θα φθάσει σε σημείο να σημειώνει στο ημερολόγιό του στις 6/8/1940 «Μου έρχεται το ότι Βασιλεύς, Διάδοχος, Αυλή έμειναν μακράν και εχθρικοί εορτής 4ης Αυγούστου. Τίνος το τέρμα εγγίζει;».

Σαν παράδειγμα και μόνο των ανωτέρω θα αναφέρουμε την λυσσασμένη αντίδραση του παλατιού στη δημιουργία της Εθνικής Οργανώσεως Νεολαίας (ΕΟΝ).

Ο Μεταξάς παρ' όλη την παρουσία του Γεώργιου θα προσπαθήσει να προασπίσει τα εθνικά συμφέροντα, εφαρμόζωντας την πολιτική της ουδετερότητας στον πόλεμο που ερχόταν. Το ελληνικό κράτος θα έχει εκτός της Αγγλίας, Γαλλίας και Ιταλίας, άριστες σχέσεις με την Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία. Γερμανοί επίσημοι επισκέπτονται την Ελλάδα, και ο υπουργός ασφαλείας Κ. Μανιαδάκης συνεργάζεται με τον Χ. Χίμλερ στην καταστολή της κομμουνιστικής δράσεως σε πανευρωπαϊκό επίπεδο.

Η Ελλάς ήδη από το 1937 θα πάρει σημαντική οικονομική βοήθεια από την Γερμανία και θα γίνει έτσι δυνατή η πολεμική-αμυντική προπαρασκευή της. Την Γερμανία αλλά και την Ελλάδα δεν ωφελεί μία επέκταση του πολέμου στα Βαλκάνια, ενός πολέμου που ήδη έχουν κηρύξει οι Αγγλογάλλοι στην Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία από την 3/9/1939. Οι Εβραίοι όπως σημειώνει ο Μεταξάς στο ημερολόγιό του (4/10/1939) δίδουν το κτύπημα κατά της Γερμανίας.

Η προσπάθεια του Μεταξά για ουδετερότητα προς όφελος της Ελλάδος και έμμεσα προς όφελος ολοκλήρου της Ευρωπαϊκής υποθέσεως φθάνει μέχρι του σημείου ο Μανιαδάκης να εκδόσει τον Σεπτ. του 1939 διαταγή όπου:

«συζητήσεις και σχόλια εις τα καφενεία, τας οδούς, τραμ, λεωφορεία, σιδηρόδρομους και δημόσιους εν γένει χώρους περί των εμπολέμων, προκαλούσαι αντεγκλήσεις ή και δυσφορίαν μεταξύ των ακροατών, απαγορεύονται τελείως. Οι παραβάται συλλαμβανόμενοι θα παραπέμπονται αυθημερόν εις τον Επίτροπον Ασφαλείας...».

Τη προσπάθεια του Μεταξά για ουδετερότητα αποδεικνύει και η απόκρυψη της ταυτότητας του υποβρυχίου που τορπίλησε την ΕΛΛΗ στις 15/8/1940. Τελικά και τότε η Γερμανία επενέβει για να εμποδίσει τους Ιταλούς να μας επιτεθούν.

Ο Μεταξάς σημειώνει στο ημερολόγιό του:

«... Μας έσωσαν και εσχάτως από Ιταλίαν...

Εύνοια Χίτλερ. Δύναται Ραγκαβής επιζητήσει συνάντησιν Χίτλερ και ευχαριστήση εκ

μέρους μου». Παρ' όλη την προσπάθεια του Μεταξά για ουδετερότητα και αποφυγή προκλήσεων, για ύφεση στην περιοχή της Βαλκανικής η Ελλάς τελικά εμπλέκεται στον πόλεμο.

Η Ιταλία μας επιτίθεται στην 28η Οκτωβρίου 1940. Εν αγνοία του HITLER οι Ιταλοί προετοίμαζαν τα σχέδιά τους για πολεμικές επιχειρήσεις στην Ελλάδα και οι Ιταλοί στρατηγοί παρουσίαζαν στον MUSSOLINI μια πλαστή εικόνα των ελληνικών στρατιωτικών δυνάμεων και της ετοιμότητας τους. Ο μετέπειτα αποδειχθείς πράκτορας των Εγγλέζων, γαμπρός του Τσιάνο φθάνει σε σημείο να τον βεβαιώσει για μια σίγουρη φιλοϊταλική επανάσταση στην Αθήνα μόλις αρχίσουν οι επιχειρήσεις.

Την ίδια μέρα (28·10·1940) ο Α. ΧΙΤΛΕΡ εξαγριωμένος από την Ιταλική επιπολαιότητα σπεύδει να συναντήσει τον ΜΟΥΣΟΛΙΝΙ στην Φλωρεντία.

Δυστυχώς όμως είναι πλέον αργά.

Η αστυνομία, όπως χαρακτηριστικά αφηγείται ο διερμηνέας του ΦΥΡΕΡ, έφθασε αργά στον τόπο του εγκλήματος.

Αργότερα ο ΦΥΡΕΡ θα γράψει στην πολιτική του διαθήκη. «Ο Musolini επωφελήθηκε από την απασχόλησή μου για να βάλει μπρος την καταστρεπτική εκστρατεία εναντίον της Ελλάδος».

Σε άλλο σημείο του ίδιου έργου ο Φύρερ θα χαρακτηρίσει την ιταλική εκστρατεία ως ηλίθια.

Επίσης σε προσωπική του επιστολή προς τον Mussolini στις 20/11/1940 θα γράψει: «Όταν σας παρεκάλεσα να με δεχθείτε εις την Φλωρεντίαν ήρχιζα το ταξίδιον μου με την ελπίδα ότι θα επρολάμβανα να σας εκθέσω τας σκέψεις μου προτού να έχει αρχίσει η απειλούμενη σύρραξις με την Ελλάδα, δια την οποίαν είχα μόνο αορίστους πληροφορίας».

Η Γερμανία τέλος θα θεωρήσει τον Ελληνοϊταλικό πόλεμο σαν μια ξεχωριστή ελληνοϊταλική υπόθεση η οποία θα έπρεπε να σταματήσει το συντομότερο δυνατό. Μετά όμως από τις επικές νίκες των Ελλήνων στα Αλβανικά βουνά η Ιταλία, που τόσο αφελώς και απερίσκεπτα ξεκίνησε έναν αδελφοκτόνο πόλεμο με την Ελλάδα, ελπίζει σε μια Γερμανική βοήθεια έστω και επιπέδου ψυχολογικής πίεσης εις βάρος μας.

Ο ΦΥΡΕΡ όμως είναι ανένδοτος. Ο υπουργός των εξωτερικών Φον Ρίμπεντροπ θα αποκλείσει οποιαδήποτε πιθανότητα βοηθείας και θα πει χαρακτηριστικά στον Ιταλό πρέσβη ΑΛΦΙΕΡΙ στο Βερολίνο ότι τέτοια πρόταση στερείται περιεχομένου και σοβαρότητας.

Ο ΑΛΦΙΕΡΙ στα απομνημονεύματα του θα σημειώσει την οργισμένη άρνηση και του ίδιου του ΦΥΡΕΡ. Ο ΦΥΡΕΡ έχει άλλα σχέδια για να σταματήσει αυτός ο ανώφελος πόλεμος.

Στέλνει τον ΦΟΝ ΚΑΝΑΡΗ στην Ισπανία ο οποίος έρχεται μέσω του Ούγγρου πρεσβευτή στρατηγού ΑΝΤΟΡΚΑ σε επαφή με τον έλληνα πρεσβευτή στην Ισπανία Π. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟ.

Το σχέδιο ειρηνεύσεως περιελάμβανε τα κάτωθι:

«Η Ελλάς θα ηδύνατο να διατηρήση τας θέσεις τας οποίας κατέλαβεν ο στρατός της εν Αλβανία και να συνάψει ειρήνη με την Ιταλίαν.

Προς αποφυγήν μελλοντικών επεισοδίων μεταξύ Ελλήνων και Ιταλών θα εδημιουργείτο νεκρά ζώνη, εντός της οποίας θα παρενεβάλλοντο μεταξύ των δύο αντίπαλων στρατών γερμανικαί δυνάμεις ως παρατηρηταί. Η γερ-

μανική κυβέρνηση εάν εδέχετο η ελληνική, θα ανελάμβανε την μεσολάβησιν».

Την ίδια εποχή έρχεται σε συνάντηση με τον κ. Μανιαδάκη απεσταλμένος του Φον Ρίμπεντροπ. Επαναλαμβάνονται και στην Αθήνα οι ίδιες προτάσεις για ειρήνη και οι συνεννοήσεις Ελλήνων και Γερμανών μπαίνουν σε έναν καλό δρόμο. Εάν εφαρμόζονταν τελικά οι Γερμανικές προτάσεις κερδισμένοι δεν θα ήσαν μόνο οι τρεις Λαοί αλλά ολόκληρη η Ευρώπη.

Την ίδια εποχή που γίνονται οι προτάσεις ειρήνης, του Δεκ του 40 - Ιαν. του 41 δηλαδή, αρχίζει και η αντίστροφη μέτρηση για τη ζωή του Μεταξά. Ο Μεταξάς προσπάθησε μέχρι τότε να πάρει την εξωτερική πολιτική αποκλειστικά στα χέρια του. Έγινε ενός είδους ισσοροπιστή άλλοτε πετυχημένου και άλλοτε όχι.

Ο Μεταξάς άρχισε να γίνεται ένα σοβαρό εμπόδιο στα Αγγλικά σχέδια για επέκταση του πολέμου στα Βαλκάνια. Η χρυσή ευκαιρία για αυτούς έρχεται στις 19 Ιανουαρίου όταν ο Μεταξάς θα αρρωστήσει από αμυγδαλίτιδα. Η νοσηλεία του θα γίνει στο σπίτι του στην Κηφισιά όπου στις 22 Ιανουαρίου θα του γίνει χειρουργική επέμβαση.

Από τις 22 μέχρι τις 29 Ιανουαρίου αρχίζει και η σκοτεινή μέχρι σήμερα ιστορία της ασθένεια του εθνικού κυβερνήτη. Ο Μανιαδάκης θα αποδώσει τον θάνατο σε ιατρικές παραλείψεις. Παραλείψεις που διερωτώμεθα αν ήσαν τυχαίες ή σκόπιμες. Ο Μανιαδάκης θα δηλώσει επίσης αργότερα. «Αν είχαμε τον Μεταξά σε νοσοκομείο τρίτη θέση θα ζούσε». Θα ομολογήσει επίσης, πριν από το θάνατό του το 1971, ότι «οι γιατροί φταίγανε και επωφεληθήκανε οι Άγγλοι». Παρ' όλο που τον ασθενή τον παρακολουθούσε ένα ολόκληρο συμβούλιο από 12 Έλληνες γιατρούς την Δευτέρα 27.1.41 θα έλθουν από την Κρήτη ένας αρχίατρος και ένας υπίατρος του Βρεττανικού Ναυτικού. Ο Εγγλέζος αρχίατρος θα κάνει την πολυσυζητημένη ένεση στον Ιωάννη Μεταξά. Στις αφηγήσεις, για τα περιστατικά εκείνα όλων αυτών που βρέθηκαν στο πλευρό του ασθενούς πρωθυπουργού θα συναντήσουμε χιλιάδες αντιφάσεις. Όπως επίσης σοβαρές διαφορές θα βρούμε και στις δημοσιεύσεις του ιατρικού ιστορικού σε όλες τις τότε εφημερίδες. Η κόρη του Λουκία σε αναμνήσεις της που δημοσιεύθηκαν στον τελευταίο τόμο του ημερολογίου του Μεταξά (έκδοση «ΓΚΟΒΟΣΤΗ») θα γράψει. «Σαν τον ερώτησα αν θέλει να τον δει και άλλος γιατρός, γυάλισαν τα μάτια του... Ναί παιδί μου, ναι! μου απήντησε...».

Ο Βιεννέζος παθολόγος δ. Εκκενερ ξεκινά για την Ελλάδα. Την Τρίτη 29·1·1941 πληροφορείται στο Βελιγράδι τον θάνατο του Μεταξά. Είναι πλέον αργά. Ο δρόμος για τους Εγγλέζουν είναι ανοικτός. Ο Στρατηγός Μεταξάς είναι νεκρός. «Πέθανε» στις 6.20 το πρωί. Πέθανε ή δολοφονήθηκε; Όλες οι ενδείξεις μαρτυρούν για το δεύτερο. Ποιος όμως θα ψάξει για την αλήθεια; Ποιος ιστορικός ερευνητής θα προσπαθήσει να ρίξει φως στην ύποπτη και σκανδαλώδη Αγγλική παρουσία γύρω από τον ασθενή Μεταξά.

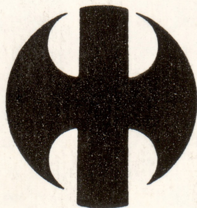
Αυτή η υπόθεση δεν πρέπει να ερευνηθεί.

Δεν συμφέρει τους καλούς του δεύτερου Μεγάλου Πολέμου Αγγλοαμερικάνους και τους πατρώνες τους Ιουδαίους. Είναι μία υπόθεση που πρέπει να μείνει άγνωστη και καλά κλειδωμένη στα σκοτεινά ερμάρια της ιστορικής αποσιωπήσεως. Όμοια όπως και με την υπόθεση του αγγελιοφόρου της ειρήνης RUDOLF HESS.

Κύριο μέλημά μας να ξαναγράψουμε την ιστορία.

Να φωτίσουμε γεγονότα που τόσο έντεχνα οι εβραιοκατευθυνόμενες ψευδοϊστορικές εκδόσεις αποκρύπτουν. Την ιστορία όμως δεν θα την ξαναγράψουμε μόνο με αναλύσεις και έρευνες, αλλά πρώτα και κύρια με τον ΑΓΩΝΑ και την ΝΙΚΗ. Όπλο μας; Η ακλόνητη ΠΙΣΤΗ μας στον ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ και στην ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΛΙΑΠΗΣ

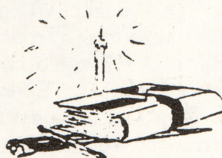
ΑΙΣΘΗΤΙΚΑ ΝΕΑ

Για την σε βάθος αποκάλυπτη ανάλυση της πολιτιστικής δημιουργίας με στόχο την ενημέρωση του κοινού και την καλλιέργεια της ελληνικότητος.

200 χρόνια από τη γέννηση του Λόρδου Βύρωνα

Στις 22 Ιανουαρίου 1788, πριν διακόσια χρόνια γεννήθηκε μια υπερβολικά μεγάλη μορφή των γραμμάτων, ο Λόρδος Βύρων.

Ένας άνθρωπος που ήξερε να μετατρέπει την ομορφιά σε δράση, άνθρωπος της πράξης, ποιητής, πολεμιστής ο Λόρδος Βύρων επηρέασε με το έργο του σωρεία Ελλήνων συγγραφέων πριν δώσει για την Ελλάδα το ίδιο του το αίμα. Η επέτειος θα τιμηθεί (ευτυχώς...) με σωρεία εκδηλώσεων.

Βιβλία

1. «Στα χορταριασμένα μονοπάτια» Κνούτ Χάμσουν.

Ο μεγάλος Νορβηγός συγγραφέας γράφει το κείμενο αυτό το 1948, όντας μισότυφλος, σχεδόν τελείως κουφός, με τρεμάμενα χέρια (Parkinson) στο γηροκομείο του Λάντβικ όπου βρίσκεται υπό κράτηση, για την πολιτική του τοποθέτηση στη διάρκεια του πολέμου. Ο Χάμσουν, προσωπικός φίλος των μεγάλων Εθνικοσοσιαλιστών ηγετών, δεδηλωμένος Εθνικοσοσιαλιστής, τιμημένος με το Βραβείο Nobel από το 1920, είχε μετά τη λήξη του Β΄ Παγκόσμιου πολέμου τη μοίρα των περισσότερων Εθνικοσοσιαλιστών διανοουμένων: διώξεις, ύβρεις, και συνωμοσία σιωπής. Ο Χαμσουν, 86 χρονών το 1945 φυλακίζεται, δικάζεται σα συνεργάτης των Γερμανών, και τέλος δημεύεται η περιουσία του. Την προσωπική αυτή περιπλάνηση περιγράφει ο ποιητής σ' αυτό το τελευταίο του βιβλίο που αποτελεί και τη μοναδική του αυτοβιογραφία. Το βιβλίο περιέχει πληθώρα φωτογραφιών και εργοβιογραφικό πίνακα. Εκδόθηκε από τη «Δωδώνη» και είναι ένα από τα λίγα μεταφρασμένα κείμενα που υπάρχουν, του «μέγιστου συγγραφέα που ανέδειξαν ποτέ τα Νορβηγικά γράμματα και ενός από τους μέγιστους του XX αιώνα» σύμφωνα με τα λεγόμενα ενός αστού (Τ. Μαν) και ενός κομμουνιστή (Μ. Γκόρκι) συγγραφέα.

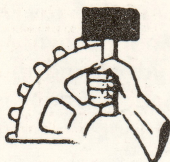
2. «Το αρχαίο δράμα και η αναβίωσή του» Αλέξης Μινωτής.

Ένα βαρυσήμαντο δοκίμιο, ανάλυση των σκέψεων του μεγάλου τραγωδού από τις εκδόσεις Αστρολάβος/Ευθύνη.

Το ίδιο θέμα, χρησιμοποίησε ο Αλέξης Μινωτής σε διάλεξη που έδωσε στις 18 Ιανουαρίου στο φουαγιέ του Εθνικού θεάτρου.

Ασέβεια στην μνήμη του Pound

Γνωστός για την γνώση του πληθώρα γλωσσών ο Ezra Pound και για την μεταφραστική του δεινότητα, χρησιμοποιώντας φράσεις, λέξεις ή κείμενα διαφορετικής υφής, περνώντας από τη μία γλώσσα στην άλλη έτσι ώστε να αποδίδει τα κείμενα με τρόπο προσωπικό, ιδιόρρυθμο, μα και υπερβολικά σύγχρονο και δυναμικό. Χρησιμοποιώντας λοιπόν ο Αμερικανός θιάσος «Classic Stage Company» μία πρόσφατα ανακαλυφθείσα μετάφρασή του της «Ηλέκτρας» του Σοφοκλή φροντίζει να ανεβάσει το έργο με την Ηλέκτρα μια σύγχρονη δυναμική και ζωώδη μικρούλα και τον Ορέστη ένα κτηνώδη νέγρο. Τόση άλλωστε θεωρήθηκε η πρωτοπόρα της σκηνοθεσίας που το πολιτιστικό τμήμα του δήμου Αθηναίων την «έκλεισε» για το καλοκαίρι, δια στόματος Γιώργου Λεφαντάμου, για κάποιο υπαίθριο χώρο της πρωτεύουσας. Παραπέμπω απλά στο βιβλίο του Αλέξη Μινωτή «Το αρχαίο Δράμα και η αναβίωσή του» που αναφέρεται στη στήλη. Το γεγονός το αφήνουμε ασχολίαστο στην κρίση του κάθε γνώστη.

ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ

Το κυνήγι των «εγκληματιών» συνεχίζεται

Κατάλογοι με 30.000 ονόματα από τα αρχεία του ΟΗΕ παραδόθηκαν στο «Κέντρο Ερευνών Εγκλημάτων Πολέμου» για περαιτέρω έρευνες (που θα συνεχισθούν μέχρι το 2000!) που αναμένεται να οδηγήσουν σε ένα νέο κύμα δικών, έστω και αν η μέση ηλικία των κατηγορουμένων (πολλοί από τους οποίους έχουν πεθάνει) είναι πάνω από 73 χρόνια.

Θα πρέπει λοιπόν να αναμένουμε νέες δίκες, νέες εκτελέσεις (μετά την πρόσφατη εκτέλεση στην Ε.Σ.Σ.Δ. του **80χρονου** Φεντορένκο ο οποίος απελάθηκε από τις Η.-Π.Α.), νέα βιβλία «επιζώντων», νέα σήριαλ περί «ολοκαυτωμάτων», ώστε να συντηρείται ο μύθος των 6.000.000 που φαίνεται αρχίζει να ατονεί, και να αποσπάται η προσοχή των λαών από τα εγκλήματα του Ισραήλ κατά των Αράβων.

Ποτέ στη Ιστορία δεν έχει ξαναδημιουργηθεί τόσο πετυχημένη συνωμοσία: όλα τα κράτη του κόσμου καθοδηγούμενα από τους πραγματικούς ενόχους, να κυνηγούν επί μισό αιώνα τους πιστούς μίας ιδεολογίας (που μόνο αυτή μπορεί να τους σώσει) με σκοπό να πεισθούν όλοι περί της εγκληματικότητάς τους.

Αλλά αυτό που μέσα στην μέθη και την παραζάλη της δύναμής τους δεν μπορούν να αντιληφθούν σήμερα, είναι ότι αυτός ο διωγμός κάποτε θα στραφεί εναντίον τους, και οι σημερινοί «εγκληματίες» θα είναι οι μάρτυρες και οι ήρωες μιας νέας ΑΥΓΗΣ.

Σκηνές της Ομονοίας

Υπόγειος της Ομονοίας. Νεολαίοι της ΟΝΝΕΔ και της ΚΝΕ, εν μέσω λαχειοπωλών, αργόσχολων που συζητούν ποδοσφαιρικά ή πολιτικά, και πλήθους τσιγγάνων, έχουν βάλει τραπεζάκια και με ντουντούκες διαλαλούν το εμπόρευμά τους δηλ. την εφημερίδα τους.

Στο τραπεζάκι της ΟΝΝΕΔ κάθεται βλοσυρός νεολαίος με ύφος Ράμπο, ο οποίος φοράει μπουφάν που από την μία μεριά φέρει την αμερικάνικη σημαία και από την άλλη σήμα του στρατού της. Και αυτό επαναλαμβάνεται επί αρκετές μέρες, χωρίς κάποιος ανώτερός τους να του πει ότι αυτό εκθέτει την κίνησή του· εκτός αν σ' όλους αυτούς που ανήκουν στην ΟΝΝΕΔ φαίνεται φυσιολογικό.

Σε εμάς δεν προξενεί μεγάλη εντύπωση διότι γνωρίζουμε ότι η πολιτική κατάρτισή και η κουλτούρα των νεολαίων της δεξιάς έχει καθαρά αμερικάνικο χαρακτήρα. Διαμορφώνεται κυρίως από τις ταινίες του Χόλυγουντ (όπου μπορούν να θαυμάσουν τον «ανίκητο» αμερικάνικο στρατό) από όπου παίρνουν τα πρότυπα συμπεριφοράς, τον αντικομμουνισμό τους, μέχρι και τον τρόπο ντυσίματος, διασκέδασης και διατροφής. Και όλα αυτά κάτω από το φωτεινό παράδειγμα της ηγεσίας τους που σκοπός και ιδανικό της είναι πως θα κάνει την Ελλάδα ένα μικρό, πιστό αντίγραφο της Αμερικάνικης κοινωνίας.

Ο πρώτος «Ευρωπαίος» παίκτης

Τα τελευταία χρόνια, οι κύκλοι που επιθυμούν την φυλετική επιμειξία, προωθούν την απόκτηση εγχρώμων παικτών από Ευρωπαϊκές ομάδες ποδοσφαίρου και μπάσκετ. Προσπαθούν έτσι να αμβλύνουν το φυλετικό αίσθημα της κοινωνίας, βασιζόμενοι στην απλή σκέψη ότι αν ζητωκραυγάζεις κάποιον έγχρωμο σαν παίκτη της ομάδας του θα τον αποδεχθείς και σαν μέλος της κοινωνίας σου. Ήδη στην Ευρώπη (πλην της Γερμανίας και των Σκανδιναυικών χωρών) οι περισσότερες ομάδες έχουν κάποιο έγχρωμο στις συνθέσεις τους και δυστυχώς αυτό ισχύει και για την Ελλάδα.

Αλλά είναι θράσος χιλίων πιθήκων να ανακηρύσσεται σαν πρώτος Ευρωπαίος παί-

κτης για την χρονιά που πέρασε, ένας έγχρωμος σαν τον Γκούλιτ (Μολούκος από τις Ολλανδικές αποικίες), ο οποίος μάλιστα εκμεταλλευόμενος την δημοσιότητα γύρω από το όνομά του προβαίνει και σε αντιρατσιστικές ενέργειες. ΄Ασχετα με την ποδοσφαιρική του αξία, ο άνθρωπος αυτός δεν είναι Ευρωπαίος ακόμα και αν ανακηρυχθεί τέτοιος σε χιλιάδες δημοψηφίσματα ή έχει την Ολλανδική υπηκοότητα. Αλλά ας σκεφθούμε, θά μπορούμε να ζητωκραυγάζουμε την ομάδα μας ύστερα από λίγα χρόνια όταν σ' αυτή η πλειοψηφία των παικτών της είναι έγχρωμοι (όπως συμβαίνει ήδη στην Γαλλία);

Τα εγκλήματα των Εβραίων στα κατεχόμενα εδάφη

Ενώ συνεχίζονται οι δολοφονίες αόπλων Παλαιστινίων διαδηλωτών από τους Εβραίους στρατιώτες αλλά και πολίτες στα κατεχόμενα εδάφη της δυτικής όχθης του Ιορδάνη και της Γάζας (40 νεκροί, εκατοντάδες τραυματίες και συλληφθέντες), επίκειται η αναγνώριση του Ισραήλ από την Ελλάδα. Απόδειξη, η επίσκεψη του Παπούλια στο Ισραήλ τον περασμένο μήνα και οι δηλώσεις του Εβραίου υπουργού εξωτερικών.

Η ελληνική σοσιαλιστική κυβέρνηση που τόσο καιρό προσπαθούσε να πείσει τον Ελληνικό Λαό ότι ασκούσε φιλοαραβική πολιτική, δείχνει τώρα το πραγματικό της πρόσωπο και στο όνομα της δημοκρατίας λησμονεί τα εγκλήματα εις βάρος ενός αόπλου λαού.

Οι «αθώοι» Εβραίοι που με τον μύθο του Ολοκαυτώματος έκαναν τον κόσμο να τους λυπηθεί, το ξαναχρησιμοποιούν πάλι σαν πρόφαση για να καλύψουν τα τωρινά τους εγκλήματα, λέγοντας ότι: «αρκετά υπέφεραν στον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, τώρα φροντίζουν να μην έχουν προβλήματα σαν Κράτος».

Και ενώ συνεχίζεται η γενοκτονία 2.000.000 Παλαιστινίων (που οι περισσότεροι είναι πολίτες β΄ κατηγορίας στην ίδια τους την πατρίδα) με φυλακίσεις, βασανιστήρια, απελάσεις, δολοφονίες, ο δημοτικός ραδιοσταθμός της Αθήνας παρουσιάζει σε συνέντευξη Εβραίο εκπρόσωπο της διπλωματικής αποστολής που τα διαψεύδει.

Ενώ διεθνώς έχουν καταδικασθεί οι πράξεις των Εβραίων η δική μας κυβέρνηση και αντιπολίτευση (πλην εξαιρέσεων) σιωπούν ή καταδικάζουν μόνο για τους τύπους.

Μήπως αναρωτήθηκε κανείς, ποιοι πραγματικά καθορίζουν την πολιτική ζωή του τόπου μας;

ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΑ

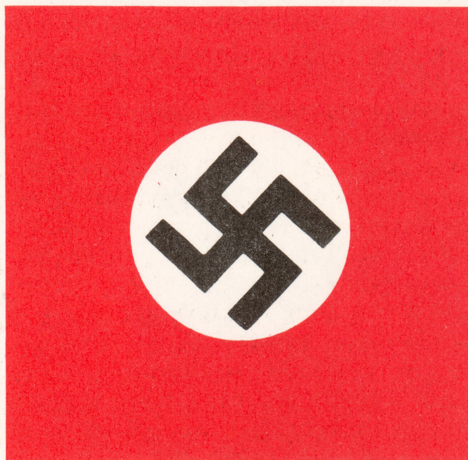
Εσύ που παγιδευμένος στις υποχρεώσεις και συμβατικότητες αυτής της κοινωνίας περιορίζεσαι στην ανάγνωση μόνο του περιοδικού «ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ».

Το ελάχιστο που μπορείς και πρέπει να προσφέρεις είναι μία οικονομική ενίσχυση, σαν δείγμα πίστης απέναντι σ' αυτήν την υπέροχη ιδεολογία που ισχυρίζεσαι πως ακολουθείς. Στείλε την συνεισφορά σου στην Τ.Θ. 8346 - Αθήνα Ομόνοια 10010 ή πέρασε από τα γραφεία μας στην Πειραιώς 4.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ 30 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1933
Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΑΡΧΙΖΕΙ

Παρουσιάζουμε, ως το πλέον κατάλληλο για να αποδώσει το πνεύμα της μέρας εκείνης, το απόσπασμα της 30 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1933 του ημερολογίου του Δρος P. J. GOEBBELS, που έχει κυκλοφορήσει με τίτλο: ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΙΖΕΡΧΟΦ ΣΤΗΝ ΚΑΓΚΕΛΑΡΙΑ ΤΟΥ ΡΑΙΧ.

Το αγωνιστικό πνεύμα του ακούραστου Υπουργού Προπαγάνδας εμψυχώνει τον Αγώνα όλων των Ευρωπαίων Εθνικοσοσιαλιστών, 55 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΥΠΕΡΟΧΗ ΕΚΕΙΝΗ ΜΕΡΑ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ.

30 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. Μοιάζει σαν όνειρο! Η Βίλχελμστράσσε μας ανήκει! Ο Φύρερ εγκαταστάθηκε ήδη στη Καγκελαρία του Κράτους. Στεκόμαστε στο παράθυρο και βλέπαμε τις χιλιάδες του λαού που περνούσαν μπροστά στον γηραιό Πρόεδρο της Δημοκρατίας και τον νέο Καγκελάριο του Ράιχ, κρατώντας αναμμένες δάδες, διαδηλώνοντας τη χαρά και τον ενθουσιασμό τους. Και νιώθαμε περήφανοι.

Το μεσημέρι βρισκόμαστε όλοι συγκεντρωμένοι στο Κάιζερχοφ και περιμέναμε. Ο Φύρερ ήταν με τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας. Η αγωνιώδης αναμονή μας έκοβε την ανάσα. ΄Εξω, στο δρόμο, τα πλήθη του κόσμου είχαν κατακλύσει το χώρο μεταξύ του Κάιζερχοφ και της Καγκελαρίας του Ράιχ και περίμεναν κι αυτοί σιωπηλοί. ΄Ολοι αναρωτιόμαστε το ίδιο πράγμα! Τί γινόταν μέσα στην Καγκελαρία, όπου βρισκόταν ο Φύρερ με τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας; Στους δικούς μας κυριαρχούσαν χίλια δύο συναισθήματα: αμφιβολία, ελπίδα, χαρά, αποθάρρυνση... Είχαμε τόσες φορές απατηθεί στο παρελθόν, ώστε μας ήταν δύσκολο να πιστέψουμε ότι είχε γίνει το θαύμα...

Ο Επιτελάρχης Ραίμ βρισκόταν συνεχώς στο παράθυρο και παρακολουθούσε την έξοδο της Καγκελαρίας. Από κει θα έβγαινε ο Φύρερ. Και θα μπορούσαμε να δουμε στο πρόσωπό του αν είχε πετύχει αυτή τη φορά. Πόσο κουραστική ήταν η αναμονή! Επιτέλους, είδαμε ένα αυτοκίνητο να βγαίνει από την έξοδο του κήπου της Καγκελαρίας. Τα πλήθη ξέσπασαν σε ζητωκραυγές και χειροκροτήματα. Το λαϊκό αισθητήριο, για μια ακόμη φορά, είχε μαντέψει σωστά. ΄Ηταν ο Φυρερ που ερχόταν. Και ο λαός ήξερε πως αυτή τη στιγμή είχε πραγματοποιηθεί το μεγάλο όνειρο!

Λίγες στιγμές αργότερα, ο Φύρερ βρισκόταν κοντά μας, μέσα στο Κάιζερχοφ. Σώπαινε. Μέναμε κι' εμείς σιωπηλοί. ΄Ομως, τα μάτια του ήταν υγρά. Κι αυτό ήταν η απόδειξη. Ναι, το θαύμα είχε γίνει! Ο Φύρερ Καγκελάριος! ΄Εδωσε τον όρκο του ενώπιον του Προέδρου του Ράιχ. Η μεγάλη απόφαση υλοποιήθηκε. Η Γερμανία στέκει τώρα στην αποφασιστική καμπή της ιστορίας της. ΄Ολοι μέναμε βουβοί από την συγκίνηση. ΄Ενας ένας, σφίγγαμε το χέρι του Φύρερ μόνο και ανανεώναμε τον παλιό μας δεσμό μαζί του και την πίστη μας. ΄Ηταν κάτι θαυμάσιο! Και ο Φύρερ έστεκε απλός μέσα στο μεγαλείο του. Πόσο μεγάλος, πράγματι, είναι στην απλότητά του ο Φύρερ!

΄Εξω, μπροστά στο Κάιζερχοφ, τα πλήθη αλάλαζαν από τον ενθουσιασμό. Η είδηση πως ο Χίτλερ έγινε Καγκελάριος διαδόθηκε παντού, σ' ολόκληρο το Βερολίνο. Το πλήθος, μια ολόκληρη ανθρωποθάλασσα, κάλυψε τους γύρω χώρους στο Κάιζερχοφ και στη Βίλχελματράσσε.

Δεν χάσαμε πολύ χρόνο στα επινίκεια. Αρχίσαμε αμέσως τη δουλειά. Η Βουλή πρέπει να διαλυθεί. Πάντως, χρειάστηκε αρκετός κόπος ώστε να πείσουμε τους βουλευτές του Κόμμα-

τός μας για την αναγκαιότητα της διαλύσεως της Βουλής. Σε τέσσερεις βδομάδες προγραμματίζαμε τη διεξαγωγή των νέων εκλογών. Ήδη, σήμερα κιόλας, η Κυβέρνηση θα εκδώσει ανακοίνωση προς τον Γερμανικό Λαό.

Πήγα στα γραφεία του Κόμματος, ώστε να εξηγήσω το πώς διαγράφεται η κατάσταση. Παντού κυριαρχούσε ενθουσιασμός, αισιοδοξία και συγκίνηση. Στις αίθουσες των γραφείων του Κόμματος, όπου τόσες πίκρες δοκιμάσαμε, τώρα κυριαρχούσε η χαρά. Και η βάσιμη ελπίδα.

Στο Κάιζερχοφ, ο Φύρερ συνομιλούσε την ίδια στιγμή με τον νέο Υπουργό του Ράιχ, τον φον Μπλόμπεργκ. Η Κυβέρνηση — η νέα Κυβέρνηση της Γερμανίας — άρχισε ήδη την εργασία της.

ΑΡΓΟΤΕΡΑ. Ούτε κατάλαβα πώς πέρασε η σημερινή μέρα. Τα πάντα μου φαίνονταν σαν παραμύθι. Και με το πρώτο σκοτάδι της νύχτας άρχισε η μεγάλη παρέλαση. Στις 7 το βράδυ άρχισε η λαμπαδηφορία, που κράτησε ως τη μία μετά τα μεσάνυχτα. Χιλιάδες λαός, άνδρες, γυναίκες, και παιδιά, οι άνδρες των Ταγμάτων Εφόδου, οι άνδρες των Ταγμάτων Αμύνης, η Νεολαία του Χίτλερ, μια ατελείωτη ανθρώπινη φάλαγγα πέρασε κάτω από τα παράθυρα της Καγκελαρίας, για να χαιρετήσει με ζητωκραυγές τον Πρόεδρο του Ράιχ και τον νέο του Καγκελάριο. Κ' εκεί, στητός μπροστά στο παράθυρο, ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας, ο γηραιός Στρατάρχης μας, η ηρωική και μεγαλοπρεπής αυτή μορφή της Γερμανίας, στεκόταν και χαιρετούσε τα πλήθη. Κι αυτοί που βρίσκονταν πλάι του, μπορούσαν να τον ακούν που χτυπούσε, κάθε τόσο, το μπαστούνι του στον ήχο του στρατιωτικού μαρς.

Ναι, η λαμπαδηφορία, η παρέλαση αυτή ήταν το ξύπνημα τους Έθνους. Η Γερμανία ξύπνησε επιτέλους! Με μιαν αυθόρμητη έκρηξη, ο λαός τάσσεται στο πλευρό της Επαναστάσεως, την οποία εκπροσωπούμε. Χιλιάδες άνθρωποι ζητωκραύγαζαν υπέρ του Χίτλερ. Χιλιάδες νέοι συγκεντρώθηκαν στην πλατεία Βίλχεμ, για να τον χαιρετήσουν. Γιά πρώτη φορά οι Γερμανικοί ραδιοσταθμοί μεταδίδουν την είδηση για μια διαδήλωση του Γερμανικού Λαού. Και για πρώτη φορά εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές μπορούμε να μιλήσουμε από το Γερμανικό Ραδιόφωνο.

Ήταν περασμένα μεσάνυχτα όταν τελείωσε η λαμπαδηφορία, αλλά τα πλήθη δεν ήθελαν να εγκαταλείψουν την πλατεία της Καγκελαρίας. Έμεναν εκεί, ζητωκραύγαζαν τραγουδώντας το τραγούδι του Χόρστ Βέσσελ. Αναγκάστηκα να βγάλω ένα σύντομο λόγο και τελειώνοντας, τους ζήτησα να ζητωκραυγάσουν υπέρ του Χίντενμπουργκ και του Φύρερ. Έπειτα, τα πλήθη διαλύθηκαν. Όταν κλείσαμε τα παράθυρα κ' έγινε σιωπή, ο Φύρερ με πλησίασε και χωρίς να μιλήσει, ακούμπησε τα χέρια του στους ώμους μου. Ήταν μία μεγάλη στιγμή για μένα.

Στις τρεις μετά τα μεσάνυχτα επέστρεψα στο σπίτι μου. Εκεί με περίμενε μια θλιβερή είδηση. Με πληροφόρησαν πως οι κομμουνιστές δολοφόνησαν τον σύντροφό μας Χανς Μαϊκόβσκι, που πριν μερικές ώρες είχε πάρει μέρος στην λαμπαδηφορία. Ταυτόχρονα, οι σφαίρες των «κόκκινων» δολοφόνων βρήκαν και τον αστυνομικό Τσάουριτς. Η είδηση ήταν η σταγόνα της λύπης που έπεσε στο ποτήρι της χαράς μας. Μα, τώρα, όλα θα διορθωθούν. Σε δύο τρεις μήνες, η τάξη και η ασφάλεια θα βασιλεύει στη Γερμανία. Το νέο Ράιχ ξύπνησε. Και το ξύπνημά του ποτίστηκε με αίμα. Δεν πρόκειται να υπάρξει οπισθοδρόμηση. Μια εργασία δεκατεσσάρων ετών στεφανώθηκε από τη νίκη. Δεν θα παρακάμψουμε το σκοπό μας. Η Γερμανική Επανάσταση αρχίζει!

Ο «ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΤΟΙΧΩΝ» ΚΑΙ Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΜΑΣ.

Με αφορμή σχόλια του αριστερού τύπου σχετικά με την εμφάνιση ρατσιστικών συνθημάτων στους τοίχους της Αθήνας παραθέτουμε επιστολή-απάντηση που εστάλη στο περιοδικό «Σχολιαστής», από το Γραφείο Τύπου της κινήσεώς μας.

1. Η «καθαρότητα της ράτσας» που επιχειρείτε να ειρωνευτείτε αποτελεί μια φυσική-βιολογική επιταγή απαραίτητη για τη αυτοσυντηρησία και την προαγωγή του Ευρωπαϊκού Πολιτισμού. Η νόθευση των κοινωνικών δομών των Ευρωπαϊκών Λαών από εκπροσώπους αλλοτρίων φυλετικών κοινοτήτων, που έχουν διάφορη πολιτιστική παράδοση δεν συμβάλλει στην ευεξία και την ανέλιξη των ευρωπαϊκών κοινωνιών, αλλά αντίθετα επιφέρει τον ταχύ μαρασμό και εκφυλισμό τους, καθ' ότι τα ξένα αυτά στοιχεία δεν είναι αφομοιώσιμα, ακριβώς λόγω της διάφορης πολιτιστικής τους ταυτότητας. Αντιστοίχως και οι αλλόφυλοι μετανάστες στην Ευρώπη, για τον ίδιο λόγο δεν γνωρίζουν την ευημερία που επιζητούν, αλλά καθίστανται απόβλητοι και περιθωριοποιούνται σαν κοινωνικό έρμα.

Η ράτσα ανεξάρτητα από τη θέληση ή την ιδεολογία μας, ενυπάρχει ως γενετικό υλικό στα γονίδιά μας, είναι η μυστική φωνή του αίματος μας, που ανηφορίζει ίσα μ' εμάς από τα βάθη του απώτατου παρελθόντος μας. Επομένως αποτελεί αντικείμενο επιστημονικής έρευνας και όχι δημοσιογραφικό υλικό για απλοϊκά σχόλια και ευτελή ειρωνία.

2. Το να θεωρείτε ως «ασυναρτησίες» μια κοσμοθεωρία και μία ιδεολογία που μόλις πριν 50 χρόνια ενέπνευσε εκατομμύρια ανθρώπων από την μια άκρη της Ευρώπης ως την άλλη και τους έσπρωξε στην ιστορική δράση, είναι πρόδηλος στρουθοκαμηλισμός. Η ιδεολογία αυτή, που είναι συνάμα Κοσμοθεωρία, Βιοθεωρία και Πολιτική δεοντολογία, ποτέ δεν έπαψε να συγκινεί το άνθος της Ευρωπαϊκής νεολαίας ακόμα και μετά την ήττα της, στον Μεγάλο Ιδεολογικό πόλεμο. Ο Εθνικοσοσιαλισμός αναγεννημένος σήμερα, αντλώντας πάντα από τις Ελληνικές του καταβολές, ίσταται πάλι πρόμαχος του ευρωπαϊκού πολιτισμού στον δύσκολο καιρό μας.

Ο «αντιφασισμός» σας, μας διασκεδάζει. Και μας διασκεδάζει, γιατί δεν είναι προϊόν μελέτης της σύγχρονης πολιτικής και κοινωνικής πραγματικότητας, δεν στηρίζεται στην ιστορική έρευνα, είναι απλοϊκός και στείρος, γιατί δεν θεμελιώνεται σε επιχειρήματα, αλλά σε μια ρηχή συνθηματολογία, που εξαντλείται σε φτηνές ύβρεις. Μας θυμίζει τον φαιδρό «αντικομμουνισμό του κονσερβοκουτιού» που εφάρμοσε η εθνικοφροσύνη στην περίοδο 1950-1970 και που οδήγησε στην κατά κράτος ιδεολογική της ήττα από τον μαρξισμό, μεταπολιτευτικά. Γι' αυτόν τον ίδιο λόγο, η επερχόμενη νίκη του Εθνικοσοσιαλισμού, θα είναι μία φυσική έκβαση του αγώνα μας ενάντια στο Κυρίαρχο σύστημα.

3. Ρατσισμός είναι το καθήκον της Λαϊκής κοινότητας να υπερασπίζεται την φυλετική και πολιτιστική της αυτοτέλεια και ιδιαιτερότητα. Συνεπώς, είναι ακριβώς ο ρατσισμός εκείνος που μάχεται εναντίον αυτής της ελληνικής κοινωνίας, που ξεζούμισε τους αλλοδαπούς εργάτες σαν φτηνά πληρώματα στα καράβια ή σαν «οικιακές βοηθούς». Το ξεζούμισμα των αλλοδαπών εργατών δεν είναι ρατσισμός, αφού ο ρατσισμός δεν αποδέχεται την νόθευση των κοινωνικών δομών της Λαϊκής Κοινότητας από αλλοφύλους. Είναι απλά, στυγνός καπιταλισμός.

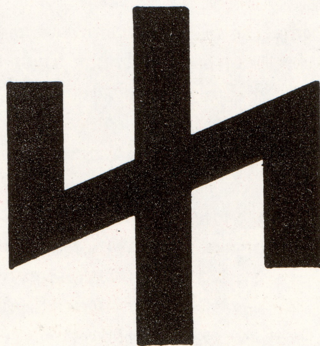
4. Όπως και ολόκληρο το σχετικό σχόλιο, έτσι και το ερώτημα που θέτετε είναι εξαιρετικά απλοϊκό. Τους 300.000 εργάτες τους εξαθλίωσε στην χώρα τους το κυρίαρχο σύστημα, δηλαδή ο ιμπεριαλισμός τόσο του καπιταλισμού, όσο και του υπαρκτού σοσιαλισμού, που τους ανάγκασε να εκπατρισθούν. Η ελληνική οικονομία απλά τους εκμεταλλεύτηκε,. όντας στην περιφέρεια του καπιταλισμού, αλλά ταυτόχρονα τους παρέσχε την δυνατότητα να επιβιώσουν. Στην σύγκριση των αλλοδαπών εργατών με τους Έλληνες μετανάστες στις ανεπτυγμένες χώρες, αμελείτε ένα πολύ ουσιώδες γεγονός. Οι φυλετικές και πολιτιστικές καταβολές των Γερμανών και των Ελλήνων είναι ταυτόσημες. Οι κοινωνικές δομές συγγενείς. Συνεπώς οι Έλληνες μετανάστες είναι δυνητικά αφομοιώσιμοι από την Γερμανική κοινωνία πράγμα που εν πολλοίς έχει ήδη συμβεί. Οι Πακιστανοί και Αφρικανοί όμως εργάτες που κατακλύζουν σήμερα τη Δυτική Ευρώπη, μεταγγίζουν στις νέες «πατρίδες» τους, ήθη και έθιμα εντελώς ξένα προς τις παραδόσεις των Ευρωπαϊκών Λαών και άρα μη αφοσοιώσιμα. Έτσι η περιθωριοποίησή τους, είναι το φυσικό επακόλουθο της αδυναμίας τους να απορροφηθούν κοινωνικά. Η φυλετική ομοιογένεια είναι καθοριστικός παράγων της κοινωνικής ευεξίας ενός λαού. Και η φυλετική ομοιογένεια στα έθνη της Ευρώπης

έχει επικίνδυνα τρωθεί...

Επιπλέον όμως, είναι η Ελληνική Πολιτεία εκείνη που πρέπει να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις ώστε κάποτε να υπάρξει το κίνητρο γι' αυτό το 1.000.000 των συμπατριωτών μας, που κατά τεκμήριο είναι από τους πλέον δραστήριους και ικανούς, να επαναπατρισθούν οικειοθελώς και να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους και την προσκτηθείσα εμπειρία τους στην ανάπτυξη αυτού του τόπου. 'Οσο για την εκμετάλλευση των φτηνών ελληνικών χεριών, επαναλαμβάνουμε πως αυτό δεν είναι ρατσισμός, είναι απλά καπιταλισμός, που ο ρατσισμός πολεμά αμείλικτα.

Βεβαίως κανείς από τους 'Ελληνες ανέργους δεν θα δέχονταν να δουλέψει στις κακοπληρωμένες και ανθυγιεινές θέσεις εργασίας που καταλαμβάνουν οι εξαθλιωμένοι ξένοι. 'Ετσι, λοιπόν εσείς δικαιώνετε την παρουσία των αλλοδαπών! Με άλλα λόγια γίνεστε συνήγοροι της στρεβλής ανάπτυξης της Ελληνικής οικονομίας, της παρέχετε συγχωροχάρτι και της εξασφαλίζετε το «άλλοθι» που ζητά για να συνεχίσει την τρεκλίζουσα πορεία της στην περιφέρεια του καπιταλισμού στηριγμένη στο δεκανίκι που λέγεται «εξαθλιωμένοι και κακοπληρωμένοι αλλοδαποί εργάτες». Εμείς όμως οι ρατσιστές, οι «φασίστες» καθώς αρέσκεστε να λέτε, δεν αποδεχόμαστε αυτή την εύκολη λύση που προτείνετε και που τελικά εξασφαλίζει την επιβίωση του συστήματος. Πολεμάμε για να δημιουργήσουμε στην ελληνική κοινωνία εκείνες τις πολιτικοκοινωνικές συνθήκες και εκείνους τους οικονομικούς όρους, μέσα στους οποίους καμμία θέση εργασίας δεν θα είναι για τον 'Ελληνα εργαζόμενο αξιοπεριφρόνητη, ή αναξιοπρεπής, ούτε ανθυγιεινή ή κακοπληρωμένη. Και πολεμάμε ακόμα, ώστε να φθάσουμε σ' εκείνο το επίπεδο αναπτύξεως, που θα μας επιτρέψει να βοηθάμε τους αλλοδαπούς εργάτες να αναπτύσσονται κοινωνικά και οικονομικά στην πατρίδα τους, όπου μέσα στις δικές τους κοινωνικές δομές και παραδόσεις θα προάγουν τον πολιτισμό τους μακρυά από την εξαθλίωση που τους επιβάλλει σήμερα το κυρίαρχο σύστημα. 'Ωστε τελικά κάθε λαός, αμιγής φυλετικά να προάγει την ιδιαίτερη πολιτιστική του δημιουργία όπως το απαιτεί η φύση, και η ιστορία. Αυτή την ρατσιστική προοπτική, την ονομάζουμε φυλετικό ανθρωπισμό. Και βεβαίως μια τέτοια προοπτική δεν είναι δυνατό να υπάρξει μέσα στο σημερινό κυρίαρχο σύστημα του φιλελευθερισμού και του μαρξισμού και των οικονομικοκοινωνικών τους παραγώγων: του καπιταλισμού και του σοσιαλισμού. Η προοπτική αυτή θα ανατείλει με την οριστική νίκη του Εθνικοσοσιαλισμού.

ΕΞΩ ΟΙ
ΕΓΧΡΩΜΟΙ
ΑΠΟ ΤΗΝ
ΕΛΛΑΔΑ

ΖΗΤΩ Η
ΕΥΡΩΠΗ
ΤΩΝ
ΠΑΤΡΙΔΩΝ

ΝΕΑ ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Η.Π.Α.

Συνέβη στις Η.Π.Α. Ο διάσημος αθλητικός σχολιαστής της αμερικάνικης T.V. Τζίμυ Σνάιντερ ή Τζίμυ ο «Έλληνας» απολύθηκε από το «CBS SPORTS» γιατί προέβη σε δυσφημιστικές παρατηρήσεις, όπως ότι οι μαύροι θεωρούνται καλύτεροι αθλητές απ' τους λευκούς γιατί από μωρά «ανατράφηκαν απ' την κοινωνία μ' αυτόν τον σκοπό». Κάποια άλλη του δήλωση που σχετίζεται με τις προσπάθειες που προωθεί το σύστημα για την ανάληψη των ηγετικών αθλητικών θέσεων από νέγρους όπως και την ευγονική διαδικασία μεταξύ των νέγρων σκλάβων από το τέλος του εμφύλιου πολέμου και μετά που εφαρμόζεται αδιάκοπα, προκάλεσαν την αντίδραση των «ανθρωπιστών» ηλιθίων τηλεθεατών, και συνεπώς την απόλυση ενός από τους εκλεκτότερους τηλεσχολιαστές.

Ουδέν σχόλιον!

ΙΤΑΛΙΑ

— Καθόλου ανώδυνη δεν υπήρξε η διαδοχή του Τζώρτζιο Αλμιράντε στην κορυφή του ιταλικού πατριωτικού κόμματος M.S.I. κατά τη διάρκεια του 15 συνεδρίου του, που ολοκλήρωσε τις εργασίες του το πρωί της Δευτέρας στις 14 Δεκεμβρίου στο Σορρέντο.

Μετά από 19 χρόνια αρχηγίας του 73χρονου Τζ. Αλμιράντε πρώην συνεργάτη του Μουσολίνι, ο νέος ηγέτης του M.S.I. είναι ο νεαρός μόλις 35 χρονών που ονομάζεται Τζανφράνκο Φίνι.

Ο Φίνι εκλέχτηκε γραμματέας του M.S.I. («Ιταλικό Κοινωνικό Κίνημα») στις 8.30 το πρωί, ύστερα από μια σκληρή αντιπαράθεση με τον θερμό εμψυχωτή του σκληρού πυρήνα του κόμματος Πινο Ράουτι.

Ο Φίνι, εκλέχτηκε με διαφορά μόλις 100 ψήφων από τον Ράουτι από τους 1466 «Καμεράτι», ύστερα από τέσσερις «θυελλώδεις» ημέρες.

Ο Ράουτι γνωστός εθνικιστής με φασιστικές τάσεις προτείνει μια «επαναστατική» τακτική, ικανή να αποσπάσει μέλη και ψήφους ακόμη και από τα κόμματα της Αριστεράς. Πλειοψηφεί στη νεολαία του κόμ-

ματος και κυκλοφορεί μαζί με τους σκληροπυρηνικούς συντρόφους του, που φορούν μαύρα πουκάμισα και φωνάζουν «Έγια, έγια Αλάλα» χαιρετώντας με προτεταμένο το χέρι.

Ο νέος γραμματέας Τζανφράνκο Φίνι αντιθέτως υποσχέθηκε πως θα συνεχίσει την τακτική της αδράνειας που εφήρμοσε επιμελώς ο προκάτοχός του.

ΕΛΒΕΤΙΑ

— Από την «Matin» (της Λωζάνης), σχολιάζοντας τις απαντήσεις της Elizabeth Kopp στο Εθνικό Συμβούλιο: «Επιτέλους, το ίδιο το Ομοσπονδιακό Συμβούλιο, ύστερα από ερώτηση του Hansjurg Weder, γύρω από τα έντυπα φασιστικού και ναζιστικού περιεχομένου που όλο και αυξάνονται, δήλωσε ότι μέσα σε δύο χρόνια θα έχει έτοιμο διάταγμα, το οποίο θα δίνει νομική βάση για την ποινικοποίηση του ρατσισμού. Όπως ακριβώς στην Γαλλία και στην Γερμανία».

— **Από τις** «24 Heures»: Πέντε οργανώσεις αλλοδαπών στην Σουηδία, υποστηριζόμενες από την Κοινότητα Εργασίας και Αλληλεγγύης και από την MODS (Κίνηση για μια Σουηδία Ανοικτή και Δημοκρατική), ζητούν την κατάργηση της «εποχιακής διαμονής»

και την παραχώρηση του δικαιώματος της ψήφου και της εκλογής, στους αλλοδαπούς, με τουλάχιστον πέντε χρόνια παρουσίας στην χώρα.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ

— Ο Αμερικανός πολίτης Deni s Doyle, κάτοικος Φραγκφούρτης στην Γερμανία, δικάστηκε πρόσφατα για την διανομή προκηρύξεων, οι οποίες αμφισβητούσαν την ύπαρξη των θαλάμων αερίων. Το δικαστήριο, όμως, αθώωσε τον κατηγορούμενο λόγω ελλείψης στοιχείων. Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης βέβαια, αποσιώπησαν το γεγονός.

ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

— Η κυβέρνηση της Αυστραλίας ψήφισε νέο νόμο για την προσαγωγή στη «δικαιοσύνη» Εθνικοσοσιαλιστών που έλαβαν μέρος στο Β΄ Πανευρωπαϊκό πόλεμο και ζουν σήμερα σε αυστραλιανό έδαφος.

Ο υπουργός Δικαιοσύνης, Λάιονελ Μπάουεν, δήλωσε ότι ο νόμος που ψηφίστηκε προ ημερών στη Βουλή, επιτρέπει να κληθούν μάρτυρες από την Ανατολική Ευρώπη στην Αυστραλία, για να καταθέσουν σε βάρος των Εθνικοσοσιαλιστών.

Ο Μπάουεν απορρίπτοντας επιφυλάξεις της αντιπολίτευσης, χαρακτήρισε το νέο νομοσχέδιο ως «μοναδικό και το καλύτερο του κόσμου!».

Β. ΔΥΤΙΚΗ ΕΥΡΩΠΗ

— Σύμφωνα με τις πρόσφατα ανακοινωθείσες στατιστικές, σήμερα στις χώρες της Βόρειας Δυτικής Ευρώπης διαμένουν περίπου 16.000.000 μετανάστες, ιδιαίτερα από τις χώρες του Τρίτου Κόσμου. Ο δε αριθμός τους, αυξάνει με ρυθμό 800.000 το έτος.

ΓΑΛΛΙΑ

΄Ενα βιβλίο που «χαλά κόσμο» αυτό τον καιρό στο Παρίσι είναι η μελέτη του Βικτόρ Φαριάς υπό τον τίτλο «Ο Χάιντεγκερ και ο ναζισμός».

Ο Χάιντεγκερ είναι ο πιο σπουδαίος ίσως φιλόσοφος του 20ου αιώνα και αυτός που άσκησε την μεγαλύτερη επιρροή. Ονόμαζε τον εαυτό του «στοχαστή», ήταν μέλος του N.S.D.A.P. (Εθνικού Σοσιαλιστικού Γερμανικού Εργατικού Κόμματος) και πέρασε τη

ζωή του μελετώντας διαρκώς για τη φύση του Είναι.

΄Ηταν ένας ωφελιμιστής ή πραγματικά ένας αληθινός Εθνικοσοσιαλιστής; Το ερώτημα αυτό συζητείται εδώ και καιρό, τώρα όμως ο Βικτόρ Φαριάς μαθητής του Χάιντεγκερ στο Πανεπιστήμιο του Φράιμπουργκ, διατύπωσε και τεκμηρίωσε στο βιβλίο του ότι η σχέση του μεγάλου φιλοσόφου με τον Εθνικοσοσιαλισμό δεν ήταν λάθος κρίσης. Ο Χάιντεγκερ ήταν ένας αληθινός πιστός του Εθνικοσοσιαλισμού. Στο βιβλίο του, που ας σημειωθεί ότι το απέρριψαν δύο Γερμανοί εκδότες, ο Φαριάς αποδεικνύει ότι ο «ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ ΤΟΥ ΟΝΤΟΣ» δημοσία αποδεχόνταν τη πίστη του Εθνικοσοσιαλισμού ότι η Αρία φυλή είναι ανώτερη απ' όλες τις άλλες.

Η Εβραϊκή προπαγάνδα χρόνια τώρα προσπαθούσε να κάνει πιστευτό ότι η σχέση του Χάιντεγκερ με τον Εθνικοσοσιαλισμό άρχισε το 1933 και τελείωσε μόλις μετά από ένα χρόνο.

Ο Φαριάς όμως αναφέρει ότι ήδη από το 1910 ο Χάιντεγκερ είχε εκφραστεί ανοιχτά κατά των Εβραίων και υπέρ της γερμανικής ανεξαρτησίας και ακεραιότητας, ενώ κρατούσε την Εθνικοσοσιαλιστική ταυτότητα έως το 1945. Επιπλέον ουδέποτε κατήγγειλε ψευδοεγκλήματα τύπου «΄Αουσβιτς».

Τα νέα στοιχεία που παρουσιάζονται στο βιβλίο έχουν κάνει πάταγο στη Γαλλία, παίρνοντας μάλιστα και υπερατλαντικές διαστάσεις (το αμερικάνικο περιοδικό «Newsweek» αφιέρωσε μία σελίδα στο θέμα).

Η γαλλική τηλεόραση έχει ήδη προβάλει μία από τις δύο προγραμματισμένες εκπομπές για τον Χάιντεγκερ και τον Εθνικοσο-

σιαλισμό, ενώ μεγάλο ενδιαφέρον δείχνει για το θέμα και ο γαλλικός τύπος. «Μπορεί κανείς να είναι πια Χαϊντεγκεριανός;» ρωτά ή «Liberation».

Αλλά γιατί το τόσο μεγάλο γαλλικό ενδιαφέρον; Απλούστατα επειδή ο Χάιντεγκερ έχει επηρεάσει περισσότερο από κάθε άλλο την γαλλική φιλοσοφία. Τέλος, είναι αξιοσημείωτο ότι η αντίδραση των Γερμανών στο βιβλίο του Φαριάς ήταν πολύ μικρότερη.

— Στην Γαλλική Εθνοσυνέλευση, στις 8/10/87, στο άρθρο 10 ενός νόμου ενάντια στην τοξικομανία, η κυβέρνηση παρουσίασε μία τροπολογία, που επιτρέπει σ' αυτόν τον νόμο να περιορίζει επίσης «τις διακρίσεις και το φυλετικό μίσος». Ο εκδότης των Annales, εξηγεί γι' αυτή την τροπολογία: «Στην ουσία, αυτή η τροπολογία έγινε για να επιτρέψει την δίωξη των αναθεωρητών ιστορικών και για να εμποδίσει την διάδοση των κειμένων τους, χωρίς κανέναν έλεγχο απ' τις δικαστικές αρχές. Είναι η βασιλεία της αυθαιρεσίας και η υποστήριξη στους αντιρατσιστικούς κύκλους».

— Στην γαλλική Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, στις 7/11/87, απαγορεύεται «στο σύνολο του Γαλλικού εδάφους, η κυκλοφορία, η διακίνηση και η πώληση του βιβλίου «Souvenirs et Reflexions d' une Aruenne» (Ενθυμήσεις και Σκέψεις μιας 'Αριας) της Savitri Devi».

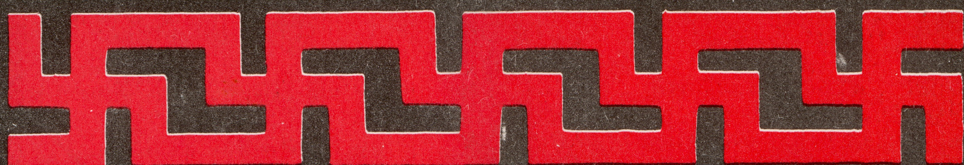
ΚΑΝΑΔΑΣ

Στο περιοδικό «Γερμανία» Νο 93, ο Ernst Zundel, αφηγείται, πως ενώ ήθελε να συμμετάσχει στο «Ινστιτούτο για την Αναθεώρηση της Ιστορίας» σταματήθηκε στα σύνορα των ΗΠΑ. Ο Zundel άρχισε μία σειρά από δίκες, για την ανάκτηση του δικαιώματός του, να ταξιδεύει στις ΗΠΑ. Στο Νο 94, ανακοινώνει πως η νέα δίκη του, γύρω από το «Ολοκαύτωμα», θ' αρχίσει στο Toronto στις 11-1-88. Αν και ο δικηγόρος του φοβάται ότι το δικαστήριο θ' ακολουθήσει την «φόρμουλα» της δίκης της Νυρεμβέργης, όπου για παράδειγμα οι κατηγορίες περί «Ολοκαυτώματος» δεν χρειαζόντουσαν καμμία απόδειξη, ο ίδιος ο Zundel, δηλώνει: «Δεν μπορούμε παρά να βγούμε, κερδισμένοι απ' αυτή την δίκη. Κάθε μέρα της δίκης θα δηλώνονται οι απόψεις μας για την ιστορία και αυτό θα είναι μία νίκη. Κι' αυτό γιατί, ότι δεχόντουσαν αναπόδεικτα επί 45 χρόνια, όπως τις «εκτελέσεις» της Νυρεμβέργης τα «βασανιστήρια», την «γενοκτονία» των Εβραίων, τις βιαιότητες κλπ., όλα αυτά, θα τα παρουσιάσω όπως ακριβώς έγιναν και έτσι εκατομμύρια κόσμου, που τα ακούει για πρώτη φορά, θα τα μάθει και θα τα συζητήσει».

ΕΛΒΕΤΙΑ

Από τις «24 Heures» της 30/10/87: Στην Λωζάνη οι διαφυλετικοί γάμοι παρουσίασαν αύξηση, φτάνοντας το 13,8% των συνολικών γάμων.

ΛΕΥΚΕ ΑΝΘΡΩΠΕ ΑΦΥΠΝΙΣΟΥ

Γνωρίζεις ότι σήμερα στην πατρίδα σου ο 1 στους 10 κατοίκους της δεν είναι ελληνικής καταγωγής; Ότι υπάρχουν 600.000 Γύφτοι, 200.000 Τούρκοι, 400.000 παράνομοι εργάτες και πρόσφυγες; Γνωρίζεις ότι στην μεγάλη πατρίδα σου, την Ευρώπη, ζουν εκατομμύρια έγχρωμοι που χάρις στα ευνοικά μέτρα συνεχώς αυξάνονται;

Γνωρίζεις ότι οι γάμοι με τους εγχρώμους έχουν φθάσει ήδη σε επικίνδυνα όρια και ότι η Ελληνική Ιθαγένεια μοιράζεται απλόχερα σε όσους την ζητήσουν; Συναισθάνεσαι τον κίνδυνο που απειλεί όχι μόνο την φυλή σου αλλά και την ίδια την ύπαρξη του λευκού ανθρώπου από την φυλετική επιμειξία;

Ήδη η μόλυνση της κουλτούρας μας από την πρωτόγονη τέχνη των νέγρων καθώς και οι ενορχηστρωμένες φωνές της πολιτικής και «πνευματικής» ηγεσίας μας υπέρ των εγχρώμων έχουν δημιουργήσει το κατάλληλο έδαφος για την εξαφάνισή μας σαν φυλετικής οντότητας. Το να νοιώθεις ενόχληση για την παρουσία των εγχρώμων στη γη σου δεν είναι άρρωστη προκατάληψη, όπως θέλουν να στο παρουσιάσουν, αλλά ένα υγιέστατο φυλετικό συναίσθημα αναγκαίο για την διατήρηση της καθαρότητας της φυλής σου. Το να υποστηρίζεις θέσεις υπέρ του φυλετικού διαχωρισμού και κατά της επιμειξίας, είναι όχι μόνο επαναστατικό αλλά συγχρόνως και σύμφωνο με τις τελευταίες ανακαλύψεις της επιστήμης που σκόπιμα σου αποκρύβονται.

Επαναστάτησε εναντίον όλων αυτών που σκόπιμα σε μεταβάλλουν σε αντικείμενο αποκομμένο από την φυλετική σου κοινότητα, έτσι ώστε να είναι ευκολώτερο να σε κυβερνήσουν και να σε εκμεταλλευθούν οικονομικά.

Επαναστάτησε εναντίον όλων αυτών των υποκριτών που δήθεν νοιάζονται για τα παιδιά «όλου του κόσμου» ενώ συγχρόνως σκοτώνουν τα δικά τους με τις εκτρώσεις και την αδιαφορία τους.

Επαναστάτησε κατα της υποκρισίας όλων αυτών που την αγάπη και το ενδιαφέρον τους τα διοχετεύουν σε λαούς και ανθρώπους που ούτε καν γνωρίζουν, ενώ στις μεταξύ τους σχέσεις κυριαρχεί η εκμετάλλευση, το μίσος και η αδιαφορία.

Η δραστηριοποίησή σου σε ατομικό και ομαδικό επίπεδο είναι πλέον ΑΝΑΓΚΑΙΑ.

